

ANGELA FURTUNĂ

Scrisori din Lombardia României

Colecția HIMERA
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FURTUNĂ, ANGELA

Scrisori din Lombardia României / Angela Furtună. -

București : Integral, 2021

ISBN 978-606-992-618-5

821.135.1-1

© INTEGRAL, 2021

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-618-5

ANGELA FURTUNĂ

Scrisori
din Lombardia României

INTEGRAL

În memoria miilor de morți și de victime mutilate fizic și psihic în anul 2020, prin genocidul produs în Bucovina (transformată metaforic în Lombardia României), în timpul pandemiei cu virusul chinezesc SARS-CoV-2. Proporțiile apocaliptice ale tragediei epidemice de la Suceava (intrată deja în toate manualele de specialitate din lume la capitolul managementul catastrofal al dezastrelor) s-au datorat atitudinii lipsite de responsabilitate prin care cercurile de putere politică și de decizie administrativă au sfidat realitatea și evoluția frontului de război sanitar din lume, din România și din Bucovina și, preocupate fiind numai de jocurile lor electorale în vederea alegerilor anticipate (prevăzute pentru luna aprilie 2020), au lăsat populația, sistemul sanitar și instituțiile statului de drept lipsite de apărare în calea inamicului. Dincolo de ravagiile propriu-zise ale pandemiei ucigăse, mii de oameni au murit abandonați, ca victime colaterale ale statului captiv în mafiotismul oligarhic loco-regional-național.

Fie numele lor binepomenit în Cartea Vieții!

Amin!

Moștenirea noastră nu e precedată de niciun testament.

Notre héritage n'est précédé d'aucun testament.

RENÉ CHAR

I.

– *ne judecă oare vreodată Dumnezeu după
felul cum cerșim o minune?
în așteptarea verdictului,
popasul în Babilonul unor lucruri
care se rotunjesc în sine,
deși par că nu au sens,
de ce dorim ceva mai degrabă decât nimic?
sau viață sau moarte
niciodată amândouă
în același timp*

toată tinerețea m-am gândit
că aș fi putut vedea altfel realitatea
dacă aș fi trăit pe o plajă
dacă aș fi avut
o fereastră unde valurile adulmecă lumina –
într-o zi, am visat că sunt albatrosul care
mă privește din miradorul marinăresc și
se repede asupra mea
să mă împingă peste bord,
iar apoi mi-am petrecut restul zilelor

încercând să aflu:
oare eu am visat albatrosul
acela bezmetic
sau albatrosul e cel care m-a visat pe mine
plutind alene la suprafața oceanului?
gnoză –

de la fereastră, albatrosul,
suflet în transă
așternând culoarea poeziei
peste marea
ce salvează corabia
din deșert

II.

oriunde te duci, se filmează,
lumea trebuie să se simtă cenzurată
și descurajată –
civilizația anihilării prin sugestie
te înfulecă

dar tu ai vrea să devii regizorul principal
invizibil și iconic
tatăl-soft al laparoscopiei psy:
ești contemporan cu cel de al cincilea cavaler
al apocalipsei,
ai devenit un zmeu introspect
o formă de absurditate
umană și autodevoratoare –
cu timpul, te vei îndepărta și te vei dilua
nu există corp acolo unde a fost anihilată
tensiunea dintre centru și margine

totul este să aștepti o noapte
și apoi o zi
și încă o noapte și încă o zi
noapte zi noapte zi

tărâmul diabolic și spiritul licuriciului
copilul-umbră și copilul-lumină,
până ce vei înțelege că liniștea este
o stare de apostazie fericită
te lepezi de ființe
abandonezi arcanele nopții
părăsești porțile zilei
mici apariții optice
arhetipuri
lentile prin care căldura privirii
se intensifică
până la foc
carusel
chipuri de copii ce ard
în cuvinte
până la cenușă
dar revin acasă cu
mentalități de stepă
și graiuri străine

botez
după botez și exil
după potop

III.

captiv în spatele ecranului
în vorbăria tastaturii
în spatele scenei
în răgușeala cuvintelor ce nu se mai transmit
față către față

ascultând vocea sinelui într-o viață de
străin condamnat să privească reportaje
despre spital și pacienți intubați
dar să nu înțeleagă nimic

atunci când o maladie devine statistică pură
și se îndepărtează de personalizare,
nimeni nu mai percepe urletul, suspinul, geamătul:
devenim invizibili în propria existență,
doar un grup martor, o cazuistică și
suma victimelor colaterale raportate la statul major –

unde se irosește omul singur cu imboldurile sale
de a fi viu?
unde se risipește zbuciumul lui?
unde sufletul
obligat să simtă cum va fi strangulat de

linia nevăzută a frontului unei expansiuni
virtuale
precum un joc ce dă delete pe figurinele
participante ?

singur cu dronele viesparului – mărturisorul
martorul, anchetatorul, torționarul de celulă
demonul, spintecătorul, pacientul intubat,
lunetistul
transmite statisticienilor în direct analize
despre migrația *în orb* a molimei –

victorii de război, pe de o parte
versus strategii de retragere, de cealaltă parte –
și milioane de cadavre care nu mai sunt spectaculoase
precum cele sfârtecate în războaiele clasice,
de aceea, nimeni nu va putea cere vreodată
despăgubiri
pentru formele accelerate de deces stocastic
când câmpul de luptă e o hologramă
plină de relicve și relicte –

marionete ale probabilității,
poetii nu mor de răzvrătire
ci de agonia cuvintelor

IV.

 aşa cum a ajuns ea până la mine,
 apocaliptic și cataclismic
 în *Lombardia României*,
 pandemia a devenit o operă de artă de război
 prin toate constrângerile ce duc la libertăți interioare
 sufocante, su-fo-can-te-su-fo-can-te
 moștenire a unei estetici
 ce urcă din primul șamanism chinezesc
 când virușii mascați, ghiftuiți cu muzică și costume,
 se așează pe câmpiile noastre alveolare și
 le colonizează cu clovni ce pantomimează și
 ne hipnotizează, apoi ne preschimbă
 oxigenul în strigăt de odă și șuier de eunuci -
 din mijocul aplauzelor mele generoase
 pentru arta actorilor și din miezul crizelor mele nocturne
 de dispnee și venerație,
 am fost un spectator uluit, în permanență treaz
 și îngrozit, dar mereu lucid și atotputernic,
 am avut certitudinea că cineva s-a amuzat
de mine, de omenire, într-o reprezentație de filigrane sonore,
unic dialect în limba chineză și figurine de teatru de umbre

la fel ca în Dansul Marelui Războinic
sau Dansul Dawu chinezesc, relatat de Confucius:

*- când dansează în două rânduri și se aruncă
în toate direcțiile cu armele lor,
ei răspândesc uimirea puterii sale militare
în toate statele centrale.*

*- când se împart și avansează în două,
indică faptul că întreprinderea
a fost acum realizată cu succes.*

*- când stau mult timp în pozițiile lor de dans,
așteaptă sosirea conducătorilor diferitelor state –*

artă, virus și încleștare,
a fost semantica unei declarații de război
cu caligrafie pulmonară direct pe specia umană,
în timp ce maladia estetică a fost tratată
la urgență cu instrumentar medical, farmaceutic,
spiritual și etic –
cu antibiotice, anti-inflamatoare, antivirale și
binecunoscutul vaccin mut Tatăl Nostru

supraviețuitorii pandemiei vor învăța
să fie întotdeauna pregătiți pentru
un nou curent teatral planetar:

frumusețea concretă și frumusețea abstractă
împreună
într-un eroism al elitelor de a reduce gloata
la un public spectator imunizat

V.

captiv în miracol, om anihilat în toposul despotismului,
ostatic în cataracta dintre accident și libertate,
obligat să audă cum se deschid tranșeele
ca o frontieră în jurul copilăriei
când virusul și doctorii
se lipesc
de casă
de grădină
de pianul alb în care cresc crini
și acum
bucură-te
cu adevărat singur
atâta timp cât gândești că prezența ta
este infinită
pentru că
ușa rămâne închisă
fereastra rămâne ermetic închisă
inima rămâne etanș și definitiv închisă
abis între trecut și viitor –
e vremea informațiilor despre angoase
ce domesticesc răzvrătirile biblice,
e vremea evadărilor dintr-un prezent ce dinamitează

experiențele eului tău reflexiv
și te transformă în scutul de anticorpi
al speciei –

VI.

ca să poți trăi,
ai nevoie să deschizi această carte
în singurătate
în capsula ta de infinit
și să fii călăuza tuturor cuvintelor
ce te traversează
șir de nostalgii
păsări migratoare
scriind pe cer, în timpul ascensiunii
testamentul pentru ucenici:
să nu ne răzbunați
dar să nu ne uitați
nu are sens să urmați voi la rând
în temnița atotcuprinzătoare
a războaielor submicroscopice
și totuși veți fi obligați să vă botezați
și voi
în harul vindecător al fatalității

VII.

în unele zile din carantină,
poate de la hipoxie, poate de la lipsa de stimuli
sau poate de la obezitatea *in statu nascendi*
dobândită pe divanul de înstrăinare,
traversam secvențe de depersonalizare
prin care mintea mea se debarasa de mine

– ai poftă de viitor?

– ai răbdare să înțelegi de ce lumina
vine din același loc cu întunericul?

– ai timp să rămâi vie, un
protocol de ființe și de apariții?

– ai timp să asculți cum fiecare cuvânt
luptă să-și conserve impulsul
prin tine?

– ai nevoie de mai multă neliniște
năvod

pentru a atrage pacea de partea ta și
convoiul de apatii ce duce la nirvana?

– ai chef să răzbuni prin supraviețuire
mortile fără sens dictate din laborator?

cărăușii demonici nu se pot bate
cu pumnul în piept,

drumul lor se oprește acolo unde
pulsează o inimă
viață de poet
caligrafia cicatricilor
pe cuvinte cu terminații nervoase

VIII.

un cap încoronat – un craniu frumos
împodobit cu electrozi și spini:
un rol inventat pentru licența la teatru, meserii și
arte, mărunțișuri
la ieșirea din reanimare –
tuburi de oxigen, goarne de îngerii la
botezul subceresc

prudent, din adolescență să-ți rămână
nebunia aceea frumoasă cum că
vei muri tânără –
iar la senectute să lași scris prin testament
că nu vrei să te moștenească nimeni
pentru că ești nemuritoare

– nu există tu și post-tu
ci numai tu și iar tu
sur terre d'assyle,
îmi șoptea mintea;
după care tot ea, mintea, mă atenționa
că frica nu poate fi învinsă decât prin
crize de megalomanie –

– ieși din corp, căci
corpul nu e, de fapt,
cu cele două părți ale lui,
decât o pereche de cătușe perfecte -
lasă-ți corpul să petreacă singur
să se îmbete
să se ghiftuiască
să se scuture de purici
să călărească pacienții vecini
să producă zgomote sinistre
să imite dictatorii,
lasă-ți corpul să lupte singur cu impulsurile suicidare
să fie animalul tău perfect de carantină, adică,
în timp ce tu îți scoți mintea din starea de așteptare
și o pui în stare de atac:
o dedici numai traducerilor din poezii pandemiei -
sufletul, în schimb, să-l lași zăvorât ermetic în întuneric
căci știe el și singur cum e cu fentele astea
prin care toți vor să evite moartea

a scrie istoria după ce
fără gardă de corp
toate bătăliile pierdute au produs
suficienți morți pentru testarea

vaccinului salvator:
asta da, academie victorioasă
a neputinței

IX.

– care istorie?

poate serotonina creierului tău
să devină *eudaimonía* speciei umane?
dar poate exaltarea tribală a oamenilor
să-ți inducă un *catharsis* personalizat, drept test ce combate
bagatelizarea pandemiei?

– istoria

altfel spus nenorocul de a agonisi
fapte de arme
și două stiluri de bătălie
justificând nevoia de a ucide:
a te lupta ca un laș
sau a te lupta vitejește
pentru a cuceri
dreptul de a minți
pentru urmași
sau dreptul de a le transmite
un adevăr de neînțeles

– istoria pentru eroii vieții de familie:
autoritarul, grijuliul și clovnul -

fotografie
cu mască și vizieră
instrucțiuni de utilizare și efecte secundare
în epoca amintirilor ignorate de paleo-umanitatea
 lăuntrică maladivă –
în fond, istoria unui virus soldat
 după ce a ieșit din matcă
mărșăluind apoi timp de milenii
 filiera hashtag exodexpansiune
 pe drumul opiului
 și drumul mătășii

X.

știi oglinda-lupă
numai bună pentru machiaj –
îți vezi fața de zece ori mai mare
cu detalii chirurgicale
și așterni creionul cu fard de parcă ai fi
un zugrav de stradă cocoțat pe
graffiti-ul lui

ei bine, când a venit știrea că morții
de la morgă erau puși direct în saci negri
și îngropați
fără ceremonial de rămas bun,
tocmai te aflai la oglindă și îți desenai sprâncene
în fapt linii gotice
pe arcadele atinse de calviție –
își spui: cateheza ține de trecut,
omul atins de ciumă e abordat holistic
prin cenușă și știri de presă

unde să fugi?
halucinațiile experimentului
nu te vor teleporta:
îți rămâne trecutul!

dintr-o dată, te-ai visat la balul dat de către Ex. Sa
lieutenantul general Duhamel în frumosul palat de vară
din fața grădinii Kiseleff și care aparține marelui vornic

Constantin Cantacuzino;

deși nu mai erai adolescenta din anul 1850,

ci venerabila scriitoare din anul 2020,

vedeai aieva fațada casei princiare

luminată strălucit,

mulțimea de lanterne multicolore spânzurate de crengile

pomilor sau risipite pe alei, auzeai muzicile

fanfarelor din chișcurile parcului

și foșnetul mățăsurilor și al mantiilor

străpuns din când în când de cravașele

căilor înhămați la trăsuri sau abia revenind

de pe front –

totul se pierde în aburii unei oboseli

istorice

atâtea diamante împodobeau femeile măritate

în timp ce bărbații lor se mândreau

cu armurile de război,

dar noi, copiii, ne jucam de-a soldații

ce aruncă medalii în fântână

ca să-i măsoare adâncimea

și totuși

istoria nu este doar o formă de memorie

ci o biblie a necredincioșilor care vând iluzii
chiar și aici
unde capete retezate de apostoli
se luptă cu ereziile în masca de oxigen dar
continuă să țină predici
și să vină la patul bolnavilor din reanimare:
fiecare muribund trebuie să afle
că virusul nu este un demon infailibil
că Dumnezeu carantinei este unul personal
iar Ființa este oglinda, chipul și asemănarea celor dintâi

binecuvântate fie noile grădini
osuare
pline cu vulturi
ce s-au temut că habitatul lor ceresc
va fi invadat de visători totemici

catacombe mustind de stări de panică
îmbulzeală pe internetul hipnotic
coadă la supraviețuirea prin domesticire
și teleportare
Cartea Populară a Morților se scrie singură,
prin motoarele de căutare
se naște o religie extinsă a confesiunii live
și a sfintei împărtășanii în online –

deasupra tuturor, proorocul,
eul gânditor, orb și orbitor,
complet dedicat
amintirilor ignorate,
lăuntrice:

– breaking news! vor mai veni copiii acasă
în această viață ?
– nu, niciodată
căci specia i-a trimis să lupte
pentru câțiva cromozomi în plus

Amin!

XI.

călăuzele te-au adus până aici
lângă Ianus
ți-au spus că acesta este doar un loc liniștit
al tuturor începuturilor,
că starea ta de izolare este ca o durere
falsă dintr-un membru amputat,
și ți-au mai spus că acest război
este unul tăcut
dar foarte contagios și letal –
într-un fel, este o modă de a îmbrăca
genocidul în nevinovăție
pe catwalk-ul de la tribunalul internațional
al războaielor actuale

rămâi alungit pe cearceaful alb
cu un crucifix în palme
și cu eterna carte
în dreptul inimii:
– cu cine te tot lupți, arhanghele,
măsurând aparențele ca pe apariții
și ieșind rar din corpul ce arde
pictând fresca infinită a dezvrăjirii

într-un zid viu ?
– frica, virusul și imaginarul
rod din tine în liniște
te încearcă
prin gustul lor psihic onctuos
îți golesc simțurile
făcându-te spectator deși nu le vezi:
a venit vremea să te ridici din giulgiul mătăsos!
a venit vremea să te întorci la poezii damnați!
dar trezește-te din ruinele Cetății,
șterge harta mentală greșită,
ieși de sub dărâmături,
scutură-te de polenul bipolar
al războiului informațional!

căci omul este obișnuit să lupte rațional
numai cu entitățile cu care are
contact vizual direct –
vino, deci, la fereastră,
fă un semn cu batista albă
și cheamă înapoi acasă
Omul
pe care l-ai abandonat
în vitrina de muzeu
sau în masca de unică folosință

XII.

știi, reanimarea e ca un atelier de sculptură
în cele șase simțuri:
acum rugăciunea poate fi o prejudecată
a celui ce se reinventează prin amintirile altora
pentru a rămâne cu tine

mai departe, nu e decât palat cu belvedere
lângă laguna năpădită de nuferi
și pagina de artist –
dar drumul până la cărțile mele vii
trece printre corturile colorate ale
luptătorilor nomazi arși de soare,
falezele de lângă Rău, dansând sub ploaie și
măturate de vântul oriental,
brațele castanilor singuratici și majestuoși
ce-și contemplă demni goliciunea regală
precum își admiră cerșetorii toga de zdrențe

la orizont, de neatins la timpul prezent,
păduricea tânără post-medievală
sălciile și mestecenii, fagii, arțarii și molizii
din Parcul Șipote, trunchiurile pe care, copil,

dormeam, citeam și povesteam,
pădurea din marginea orașului
plin cu biblioteci și cu fațade arhitecturale imperiale
încadrate în cărămidă coaptă în vatră
și piatră sfințită rotunjită de istorie,
Izvorul Tămăduirii prevestind cu susur
Mănăstirea făcătoare de minuni
și miniaturile de pe Scara Raiului
pe care, cândva, urcam zilnic, pentru a mă purifica
în fața bisericii Sfântul Gheorghe din curtea mănăstirii
căci tot acolo mă jucam cu intuițiile copilului interior
pe care îl vânează azi uzurpatorii de putere –

am crescut pe aceste terase molcome
ca niște arcade cerești
pe care heruvimii și cocorii dănțuiau
printre reflexele Cetății de Scaun,
iar ceasornicul de la Catedrală vestea
pentru toată suflarea de orășeni
de două ori pe zi că Maica Precista
ne iubește și ne apără –
cortegii de prapuri treceau zilnic
cu alai pe sub fereastra noastră
acompaniate de fanfara mortuară și
de cântecul preoțesc

urcând în pas agale spre Dealul Cimitirului
în cântec de întristare
ce tivea marginea parcului cu o linie aurie
de făclii topite printre flori albe și violet –

supraviețuind acestui trecut ce încă fumegă
în tratatele de istorie falsificată
sub tropăitul năvălitorilor ce au luat cu asalt
Cetatea și i-au mutilat viitorul -
adevărul mă ridică deasupra lor
dar minciuna lor mă alungă:
singura formă de realitate prin care
poți câștiga o bătălie cu demonii omenirii
este starea de înger fără mască,
Angela

XIII.

tocmai acum, schimbarea de paradigmă
a fericirii,
mă apropii de vârsta când
emoțiile de mare intensitate
cum ar fi lectura poeziei cu voce tare
sau dezinfectarea cu alcool a palmelor
sunt forme de iubire

prima oară am citit poezie morților
la cripta bunicii de la munte –
îmi amintesc că a fost ceva solemn
dar foarte copilăros
într-o liniște lipsită de patimă

a doua oară am declamat poezie morților
celebri încă din timpul vieții -
am recitat lângă o salcie
la restaurantul Monte Carlo din Cișmigiu
înconjurată de lebede negre și mese de metal
unde Nichita și gașca se îmbătau tactic
și compulsiv în numele creației
iar eu fugisem de la cursuri ca să văd

lângă salcie
baletul păsărilor –
a fost ceva patologic de evlavios
și foarte artistic, intens ca
un șoc anafilactic
după o înțepătură de albină –
(aflu că anul acesta,
anno domini două mii douăzeci și unu,
salcia s-a prăbușit în lac
trăgând după ea post-adevărul
poezia și lebedele)

a treia oară, invitată la un festival internațional,
am citit poezie morților anonimi
din necropola de la Cucuteni,
în fața unor poeți legendari
ca și mine,
foarte plictisiți dar încă vii,
totuși deranjați de faptul că eram
deja mult prea bătrână și diformă
pentru a mai fi luată în calcul și scoasă
în față de către misogini –
a fost ceva profund dar foarte
eteric,
deși zumzetul spectatorilor și al morților

din necropolă dădea semnalul de înălțare
(de fapt, locul avea chiar și o scară pentru Înălțare,
Domnule Iisus!, sau poate că erau doar trepte
aleatorii,
pentru răstignire, suspendare și pendulare,
pe care se cățarau în trecut defuncții strămoși
în nopțile lor seculare
de pândă, beție
și rezistență prin cultură)

zilnic, de mai bine de zece ani,
îi citesc poezie motanului meu,
Domnul Gabriel, care mă privește
de fiecare dată expert
ca un profiler criminalist –
iar acesta este
un secret și o taină
ce însoțește *mundus intelligibilis*
ca un GPS
totuși Gabriel nu este nici mort
nici nihilist

vreau să spun că am mai citit cu voce
tare poezie și în alte împrejurări
la viața mea, nu numai în

starea de urgență,
dar a le aminti aici chiar pe toate
ar însemna să recunosc că aş avea
personalitate multiplă,
lucru total neadevărat –

cert este că
la începutul anului 2020, când a explodat pandemia
cu coronavirusul chinezesc,
când accidentele de guvernare și epidemiologice
ne-au luat cu asalt orașul abandonat de căpetenii,
atunci când ne-au arestat pe toți
la domiciliu și ne-au băgat pentru câteva
luni în carantină totală,
ca să nu se vadă și să nu se comenteze
despre genocidul declanșat de autorități
(doar din cauza lor noi deveniserăm
Lombardia României) –
ei bine, la vremea carantinei
eu nu mai aveam trac
în fața *poeziei martorului*

poezia ultimului ceas
jucam pe orice scenă

după principiul că cele mai mari victorii
sunt acelea obținute pe terenul adversarului –

eram deja expertă în lectura poeziei
făcută în situații stânjenitoare,
în vorbitul elocvent de una singură
și nici măcar nu mă găseam în stadiul acela
de *falsă luciditate terminală*
al recuperatorilor de rămășițe
atingi de sindromului Diogene –

poate că eram dintr-o dată
teatrală prin altruism
agápē
dăruire și compasiune
un simptom de vinovăție a supraviețuitorului
cu toate că înțelesesem că,
din punct de vedere probabilistic,
voi muri și eu
fără doar și poate

XIV.

lucrurile care contează în război
nu țin de neapărat de supraviețuire
cât de puterea ta de a te obiectiva,
studiindu-te cu un ochi de cercetător
și nu cu autocompătımirea celui ce se predă
fără luptă –
nu altfel e în pandemie

și totuși îmi era frică de vocea mea
de tremurul ei omenesc
de menestrel
în timp ce eu
îmi făceam o strategie de avangardă:

– fă-l să creadă că ești într-o poziție
de slăbiciune,
fă-l să dea înapoi

– trăiește clipa în stare activă
acum și aici,
fii prezentă în cele două lumi:
în lumea vizibilă, tu ești cuvintele tale,
în lumea invizibilă, tu ești gândurile tale –

– niciodată nu te trezi din acest somn
prin care domini cele două lumi
și scenariul lor din iad,
căci ideile din vis sunt mai clare
decât plăsmuirile din starea de veghe,
iar Dumnezeu prin ideile limpezi te va scoate
la lumină
vie sau moartă
e totuna

XV.

*– arată-te, așa cum ai vrea să fii
dacă te-ai mai naște o dată! –*

feminitatea este o stare de așteptare
pânda maturizării sânilor
așteptarea sângelui
intuiția adevărului,
cerebralitate prin slujirea
ciclurilor universului,
călătoria eternă a omului prin copiii săi,
prin micile planete de povară –

așteptarea unui diagnostic:
nu feminitatea vizuală este irosită
ci partea cea mai dinamică
a speciei omenești,
evadată
din prezentul neclintit

feminitatea angelică
și armonioasele încleștări
pentru supraviețuirea prin limbaje inteligente:

– pisicile din camerele de izolare
ființe umane filosofice
– păsările sălbatice
ființe umane metaforice, aducându-ți aminte
de intuiția lui Lévi-Strauss
– câinii de companie
ființe umane metonimice
– omenii luați ostatici de angoasa globală
ființe umane experimentale

bucurii pointiliste
țâșnesc de sub ghearele de pisici, câini, păsări și
de sub ghearele celorlați oameni
prin care feminitatea
construiește o sensibilitate extremă
de amenințare și luciditate:
– arată-te!
poruncește ea cu blândețe –
vine toamna
cu lumina ei de candelă
aprinsă în ochii rândunelelor
la plecare

XVI.

în tot acest timp
petrecut în celulă
m-am crezut pasăre și m-am zdrobit
adesea de pereți
dorind să survolez din nou îndepărtata lume -
cu ochii acoperiți și cu oasele din ce în ce
mai ușoare
visam că zbor și încercam să levitez,
mă înălțam deasupra cărților
le trezeam din somn
le apropiam de fața mea, le miroseam și
le făceam respirație gură la gură, le vorbeam
și le dezvăluiam
secretele mele de pasăre marină,
le luam pe rând în pat, să-și doarmă cu mine
somnia de *liberum arbitrium*
pe pernă, lângă motan și lângă
un grăunte de tămâie:
– noroc că nu ne-au impus și față de cărți
o distanță fizică de supraviețuire!

mai târziu, camera mea de carantină
a renăscut fără mine,

locul descoperit de arheologi
era plin de oase de păsări, de cranii
mici de albatroși,
cormorani, acvile, cocori,
plin de ciocuri,
de nervuri ale penelor
căzute din aripile lor curajoase:
păsările au vrut să treacă prin zid
pentru mine –

păsările din vis
flota de corăbii încărcate cu gustul de libertate
al cărților lângă care vezi zbura,
vei și muri la un moment dat,
dar vei muri foarte puțin,
pentru că va apărea vaccinul
care este tot o formă de înțelepciune:
mai bine să fii nefericit
decât să nu fii nimic

asta te poate întoarce din drum
căci până și poezii limbilor moarte
revin la viață
din când în când
pentru un manifest despre stiluri

și o reîncarnare–
în sfârșit, ai găsit în cămară
borcanul cu dulceață de cireșe amare și cu
semințe de mânărire rumenită în epifanie:
gustul naturii, Dumnezeuul
simțurilor recuperate prin suferință

XVII.

un poet
un poet adevărat
un vizionar cu o mie de măști
și cu imunitate față de scepstrul regilor, el are
geniul de a prefigura artistic periferiile
energia stărilor de tristețe, de meditație, de anxietate -
el știe că omul frumos este o ființă zbuciumată
chipul poetului e brăzdat de arsuri
la fel cum pământul de frontiere -
ochii poetului devin cenușa lumilor presimțite
privind intens o vedenie
miraj
după o vreme te rătăcești în deșertul alb
la fel cum
după ce privești mult în oglindă
mintea ta imaginează chipuri de
monștri și de fantome -
efectul troxler
sau apocalipsa imaginarului când își atacă
autorul
după care îi fură timpul biografic
și îl lasă pradă timpului istoric

a fi contemporan cu o pandemie
a fi alpinist prin haos în abisurile de timp
a fi victima unui nou curent artistic
a fi primul exemplar uman respins de coronavirus
sau noua frică în fața capodoperei

numai craniile nu poartă semnul omega melancolic
judecata și marele ghețar se întâlnesc
pe interfața serenității

XVIII.

de data aceasta, suntem nu numai salvatori,
ci și capcane
pe un câmp de înfruntare omniprezent
în războiul măștilor:
odată cu această traumă evanghelică
deopotrivă generată de virus
dar și de criza tehnologiei
se va întrerupe cutuma de a fi viu
cinic
și plictisit de prăbușirea bătrânului occident –
religia, autoritatea și tradiția simbolurilor
se topesc într-o nouă coerență
răsăritul de soare nu mai e roșu, ci
galben opiu pentru marele Palat mondial de vară
al virusului

filosofia și vaccinul
plus imunitatea de turmă
te fac să fii mai puțin sceptic
dar parcă mai credincios, chiar religios
deși încă suficient de iconoclast:
să facem mai mult rău

ca să putem nădăjdui la mai mult bine
căci unde sporesc păcatul și moartea
va spori și harul
– câți pași sunt până la țara
celor fără chipuri?
– cât de adâncă e apa
în care scufundându-se
corpul tău își pierde nu numai greutatea
dar și forma
și amintirile amniotice?
– cât de mult ai uitat
din tot ceea ce ai învățat la școală
așa încât să te poți salva numai prin instinctele
ce mențin o insulă la suprafață
și suficient de îndepărtată de demolatori?

important nu este doar să fii viu
cât să poți îndrepta orbii înspre țărnam:
dacă nu vorbesc, ei nici nu mint
dacă nu văd, ei nici nu pot trăda,
dacă nu aud, ei nici nu pot cânta,
iar atunci, dansează și flutură aripile –
veghe de campadură

ți-ai pus dorința de a supraviețui coronavirusului
ca să începi să ai un sens
printre toți cei ce au murit
topiți în lupta cu el –
dacă rămâi doar în apostazie
și se pare că gropnița lor
se întinde până la tine
ca o falie imensă
ce te va înghiți

și dintr-o dată
îți amintești scrisoarea închisă în sticlă
și aruncată în ocean la moartea ta
ce vie ești la ieșirea cuvintelor de sub tutela ființei! :

*căci viu ești atunci
când prin același por
sângerezi și respiri
singur
lent orbind
înafara și înăuntrul
unui ochi de furtună -
ca și cum ai fi tu propria lumină și propriul întuneric
la pândă*

*nu te gândești că e mai simplu să fii
decât să știi că exiști doar pentru a simți
picătura de ceară hrănind
corola ce înflorește sub piele*

*nu-ți amintești decât mirosul
de lemn vechi al podului
unde citeai pe săturate cărțile vechi
iar această perfuzie te ține în viață
precum cuvintele limbii materne*

*viu ești atunci când
prin același ochi
vezi ceea ce se vede
și ceea ce nu se vede,
ca și cum nu ai mai fi*

XIX.

mutilare de carantină, absența
semnelor de *human touch*
în timp ce toți își comunică viața
și fum prin skype și mess
tatăl cu nepotul
mama cu ginerele
motanul cu mouse-ul de la PC –

pulsul accelerat sugerează că
nu mai ești compatibil cu propriile emoții,
în jurul tău, imagini și voci
brăzdează vechea ta voință de a traduce
realitatea directă
prin noua tehnologie a persuasiunii –
pandemia te-a smuls definitiv din natură
și te-a dizolvat în digital –
acum ești lasoul *lor*
energia de transfer
a unor forme de inteligență inferioară
și militară
către stările de prostrăție ale celor luați ostatici,
iată o armă perfectă

prin care ocupantul te poate distruge:
laserul prostiei fractalice și infernul demenței –

străbunica nu mai suferă din dragostea
alimentată de stres
e deja imună la jocurile erotice
ea trebuie neapărat să fie vaccinată împotriva
obișnuinței de a supraviețui statisticilor
pesimiste prin poezia cu formă fixă -
o zăresc cum cântă tare pe balcon, să o audă
tot convoiul mortuar ce trece spre Șosea:

*stai un pic pe copertină
azi e liber la cantină
se dă vin fiert cu tartină
am intrat în carantină!*

cea mai costisitoare călătorie
spre centrul pământului:
goliciunea rece a unui om
care a atins apogeul propriei negații –
cocktail de moaște cu turism filosofic

XX.

după o vreme, te obișnuiești
cu puterea informației de a-ți sugera
că ești vie
doar pentru că radiezi de plăcerea de a fi,
indiferent de apartenența la lume

tu chiar nu ai obosit?
ți-ai început plimbările la Șosea
după 1880
calul nu era decât o jumătate de cal
– anume partea anterioară
unde se văd urechile cu ciucuri -
înainte de primul război mondial
ți-ai permis o jumătate de trăsură
și astfel ajungeai la Șosea pe două
roți cu capul descoperit
ca să se vadă părul filat scurt
în jurul cefei -
la război ți-ai scurtat rochia
ca să poți face din ea și o fustă
pe care o duceai la Șosea
împreună cu o bluză făcută dintr-o jumătate de steag

petrecut în jurul sânilor și încheiat
cu un sigiliu regal furat –
pulberea rămasă în aer după război
a acoperit fâșia dintre Șosea și Palat
degeaba încercai să pășești
în picioarele goale pe drumul
ce nu mai ducea nicăieri
era atâta liniște în ziua
când Urmuz și-a tras un glonț în cap
chiar în pădurea unde
veneai să cauți vreascuri pentru
foc

XXI.

singurele voci care se aud
în vacarm
sunt ființele de nișă,
ele rămân suple
neliniștite
angelice -
restul se descompun în marele cimitir cosmic:
planete, sateliți, comete, meteori, internet
corali de murmur
prin care specia umană își trăiește apoteoza –

importante sunt eclipsele
când orice strălucire poate fi fatală:
la fel, în Egiptul antic, cocorilor li se coseau
ochii, pentru ca trăind înghesuiți în întuneric
și carantină totală, să se îngrășe fără limite
și să fie apoi buni de mâncat la mesele faraonilor

după cina sofisticată, pe plajă capete de cocori
ronțăiau lumina stelelor
cu gust de lauri –
eu nu eram decât un om istovit

atât de surd
cântând
că nu există nici viață, nici moarte
unde eu să fiu și lumea, și locul
dintre mine și voi

XXII.

astfel stând nemișcată în noapte
printre bufnițe
și tot ca ele privind
felul cum scrumul țigărilor
cernut de la balcon
se așează pe petalele florilor
din grădină ca o zăpadă atomică
peste materia îmbujorată a tinereții
deus ex machina –
când se arată zorii
dintre paginile unei cărți

singura formă de viață
neatinsă de omnisciență emfatică
este bucuria pură
a revelației

rămâi nemișcată
printre bufnițele nopții
doar foșnetul uscat al oaselor
conservate în tine după combustie

scheletul unei aristocrații
a răstignirii

a fi, a ști, a voi
o, Sfânta Treime a contemplației –
tot ce te ține unită în gândul-materie
este această coborâre
a spiritului divin
în mica ta lume de muritor
răscumpărat prin iubire

XXIII.

așa cum rămâi închisă
în acest cerc
tu ești toate inelele unui arbore
viguros
prin toate viețile lui
neînfricate și solitare

există o narativitate clasică a torturii
și tocmai de aceea ea nu poate fi
deslușită corect în cheie post-modernă:
recunoaște, deci, nu erai pregătită
pentru o hermeneutică a cultului morții
prin clonarea speciei!

acum, cuvintele sunt tardive,
ridicole picioroange pe care nu se înalță
decât amatorii de băi de mulțime
și ideologii campaniilor de salvare
prin politică, vaccin și bâlci

recitești testamentul pentru ucenici:
să nu ne răzbunați

*dar să nu ne uitați,
nu are sens să urmați voi la rând
în temnița atotcuprinzătoare
a războaielor submicroscopice
și totuși veți fi obligați să vă botezați
și voi
în harul vindecător al fatalității –*

*e o carte a sufletului trinitas
un manifest al minții profane
în care corpul se dizolvă
ca o pulbere astrală întâmplătoare*

XXIV.

timpul trece ca o măsură
a voinței tale de a te descoperi
stăruind în tipare de actori anonimi
cheflii, sclavi, flautiste, comedianți,
scriitori, generali și politicieni, filosofi,
șamani, oameni fără chip,
ca în *Banchetul* lui Platon –
în carantină, atâta liniște
precum coacerea uterului înainte
de naștere –
timpul ce mi s-a dat
pentru a sângera prin toți porii feței
o mască a exploziei
după ce copilul a ieșit cu bine la mal
din Marea Amniotică –

poet fiind, și filosof, știi că
amintirile nu au cronologie
la fel ca aceste clipe de captivitate
în uterul Mnemosynei –

o, noi, poețiiamnați, candelaprinse
în cochilia memoriilor noastre,
invitați la *praznicul cugetătorilor* ca să bavardăm
în jurul celor șapte cercuri de inițiere,
să descoperim dacă a mai rămas ceva
după ce am fost amenințați cu foamea de eternitate –

ciugulim boabe de frumos și de înțelepciune
ne așternem culcuș narcisic
ne ghemuim în poziția fetală a îngerilor
ne ascundem din calea molimei
în starea de bine a iluziei că avem hrană:
iubirea pentru corp
iubirea pentru suflet
iubirea pentru cunoașterea de sine –
și mai ales dezintegrarea prin creație

XXV.

femeie pe linia orizontului
de unde valurile pornesc spre Corsaru'
la Vama Veche,
rogojini și amfore –
utrenia cu rozariu
un astru nebotezat se deșteaptă
își pleacă fruntea în mare
recunoscător
atunci când regăsește pașii șovăitori ai mamei
sau pașii târșâiți ai bunicii
călcând, la fel ca mine, pe cioburi –

nimic de pierdut dacă numai pe mine mă pot pierde
regăsind șirul semnelor ce mă alungă din Paradis
ca pe un veșmânt ce dezvăluie
Atlantida

îți spun că te văd mai ales atunci când ești absentă
– nu te atinge de prezent
fluidul trece prin trup și te duce la mal
unde te vei naște –

pergament virgin
o plajă pe care stâncile aşteaptă
cu botul deschis
să apari din valuri,
nisipul se retrage din tine
ca să te poţi întoarce
la însufleţirea prin candoare

XXVI.

deși pe web e furtună
și se face
întuneric
pe Pământ
iar moartea te încolțește,
știi că nu vei pleca
decât atunci când nu vei mai fi Călăuza
gardă de corp a cocorilor
din ceremonialul cântecului de despărțire:
*atunci când te apropii de stânca albă cu îngerul pe umăr
izbind cu dalta și scobind piatra adormită
tu lași semnul tău în memoria celor de dinaintea ta
celor adunați în cuvinte, în cenușă și în rădăcini
și care au fost la vremea lor și val, și țărniță, și inimă, și orogeneză
ei care au lovit la rândul lor cu dalta stâncile adunate până atunci
și au spart lumea în oglinzi mici
au aruncat cioburile
apoi au obosit dintr-o dată
în timp ce-și scriau pe stânci și pe nisip povestea
și s-au retras din calea pietrelor
au adormit fiecare în ciobul său
și te-au așteptat răbdători pe tine*

*să vii
să le dai un semn
să-i trezești
doar să vii
și să le spui ceva
orice
ca să rămâi îndepărtat de aproape*

vei continua călătoria
dincolo de pași,
vei fi potirul Graal
păstrătorul de limite al tuturor vieților tale –
vei medita la lipsa de sens
a realității
până ce se vor topi
și ultimii țurțuri de gheață
din copacul hipnagogic

XXVII.

planeta se răcește
ne scoate din viețile noastre
sub formă de ghețari care ard
și ne uniformizează într-un dialect de laborator -
și totuși lumea asta este doar o cameră mică
de serviciu
pentru Crăciunul ce vine întotdeauna
cu bucurie –
Nașterea
în care este multă moarte pentru fiecare
în care este destulă viață artificială
pentru supraviețuitori

prea precis desenată de o gorilă politică alpha
un cub
în care oamenii se maturizează dându-se toată viața
cu capul de pereți
pentru a-și săpa prin zid mici ecrane de facebook –

la final, cerul intră în camerele lor
printr-o coamă
sau frâul lui Dumnezeu

aleluia, iată demonii și
jandarmii cerești
biciuind bătrânii strâns legați de balansoare
să nu se împrăstie înafara țării
holograma lor,
bălângănindu-și capul și umerii
în ferfenițita ie românească

am visat că au venit acasă copiii
să-și strămute bunicii din cimitir
în parcuri humanoide
și troițele neamului din povești
în studii comparatiste –

vin copiii
regii neîncoronați
într-un domeniu de robie IT și revoluție,
dar vacanțele globaliste sunt prea scurte
pentru a întoarce bătrâni ca mine din drum -
așa că voi rămâne în acest sarcofag domestic
așteptând să mi se usuce fața de sânge
și să se strângă în jurul meu
lațul unei libertăți infinite

XXVIII.

după virusul care a băgat omenirea în
carantină
vine curând și virusul care va ataca
toate mașinările
noastre –
copiii vor porni în cruciada claustrofobilor
din telefoane
în căutarea părinților
izolați în beciuri,
iar roboții vor cuceri planeta
prin discurs exorcist de altar –

dar un înger poate evada din dogmă
lăsând icoanele fără capete
precum un copil poate fugi
din lagăr după bomboane -
mă trezesc adesea din narcoza bătrânului
alungat de barbarii
care i-au ocupat orașul
și sunt iar doar un copil genial
care citește, scrie, cântă
iscodește rosturile minții

gândește în locul inimii
trudește pentru a afla întrebări esențiale
și care
astfel
ar vrea să vindece planeta
de ignoranță
precum ar salva un câțel abandonat
de la moarte

fie-mi îngăduit să caut exorcistul de carantină,
Doamne al tuturor oamenilor
bacteriilor și virușilor,
Tatăl ceresc al proteinelor inteligente!
Aleluia!

XXIX.

spiritele angelice îi atrag pe cei întunecați,
noaptea contemplă ivirea dimineții
ca pe un vânat ușor
ce amușină intrarea în peșteră –
cineva crede că oamenii închiși în carapacea
propriilor iluzii
ar trebui purificați
prin toxina unui virus
care îi iluminează:
vai, focul aprins în ei de
ratarea adevărului,
oare îi va mistui?

XXX.

după ce ochii sunt acoperiți de mușchiul
primăverii,
după ce masca de oxigen înflorește
în mâna Maicii Domnului
pe ramura ta de caprifoi,
după ce nările se zbat ca niște libelule
în ger,
după ce gura se încleștează pe bulbii
de cuvinte
oprindu-i din înmugurirea precoce,
după ce palmele cuprind trunchiul
ca pe un prunc de mumie,
după ce urechile nu mai aud muzica păsărilor
vâslind în zori
prin utopii și prin miraje,
după ce creierul nu mai ascultă de inimă
nici inima de duhul blândeții,
după ce toată istoria personală
devine un cinematograf cu vise
ce se dizolvă
în fluviul murdar al unei
omeniri absurde –

după ce doctorul se resemnează
în fața aplatizării curbilor tale vitale
de pe monitorul de gardă,
la căpătâiul
copilului tău interior
poposește
ultima mamă,
psalmul

*ne vom aminti, în apele reci ale lui Lethe,
că pământul acesta a fost pentru noi
cât o mie de paradisuri,
și vocea lui Mandelștam
susur ce te ajută
să intri în pământ
învelit doar cu cearceaful de la botez*

XXXI.

prognostic rezervat și casă de pariuri
spitalul plin cu fantome fractali,
maladia aceasta
nu e despre sensul ascuns al ființei
ci despre solidaritatea care previne
un dezastru colectiv:
cel care va pleca primul
va pieri
cel ce va pleca ultimul
va supraviețui –
pateric și poker

nu e un cântec
e o carapace
sub care crește nestingherită buruiana
depărtărilor
deportărilor
deprivărilor
dorul de casă și prima mamă
bocet de leagăn moldovenesc
uzurpat de știmate
prin ceasurile cele rele:

*când mi se face dor de Moldova, mă duc la Iași
tiptil strecurându-mă pe străzile înguste de la Filarmonică
în umbra lui Sergiu Celibidache privind către Teatrul Național
la fel cum după refugiu bunicul
alergând
plin de răni la Râpa Galbenă
să-și bea pocalul de Tămâioasă în drum spre spitalul de arși
pe urmele lui Eminescu, amușinându-i pașii
când sălțați, când alunecoși, dansând cu teii,
din strada Lăpușneanu spre Păcurari
aici sunt case triste și sure
ca niște iepe bătrâne
navigând adormite ,
ici-colo un vârful de creion desenează
singur
nori și aripi pe cer
mânuit de o mână nevăzută,
sunt mișcări pe care sufletul le face
pentru a se desprinde
de știuta lui matcă –
dar când mi se face dor de poveștile lui,
mă duc la Iași,
pe urmele teilor călători
hoinăresc cu voce tare
alături de Platon de-a lungul Ylissusului*

*poetul e singur și sporovăiește mereu
sfios cu sine însuși
degrabă intrând vesel, plecat, în cortul de sacrificiu
sau în starea de grație a cuvintelor
ca și cum ar păși în peșteră
sau sub arcada Bisericii Sfântul Nicolae Domnesc –
pământul este al sângelui
cerul este al inimii
iar duhul
duce spre scara de argint –*

*bucuria de a fi viu
spirală către mansarda cu pisici
fereastră către o altă viață -
intru în scenă și îmi spun în fiecare seară că
n-o să mi se întâmple nimic
halucinația trează a pandemiei de spaime
păianjeni pendulând în clopotnițe
precum poeții ce veghează de departe
ca miracolul lor să nu se irosească
în această lume,
poeții plătindu-și iluminările
cu o fântână de minte proaspătă,
de suflet profetic și
cu propriul sânge*

*vopseaua ceremonial
și masca ce limpezește gândurile*

*trebuie să te faci prieten cu realul și cu posibilul
pe care ți le dă Dumnezeu
ca să le îndemni să vorbească împreună frumos, adevărat și bine,
pas kalokagathic –
să aducă la noi înfinirea
în spirală
ca și cum am pleca din materie în chip de veșnicii
care mișcă universul mare
până la capriciile
universului mic*

*în realitate
lumea coboară în noi
ca o greutate inutilă
zâne și strigoi. ispitiți să se închine, cei deghizați în îngeri
scriu
cu sentimentul veșniciei acestui nimic
ivit din frica de a mă recunoaște
pe mine
între toți cei ce nu mai sunt
scriu laolaltă cu pelerinii dis-de-diminează
cu magismul pietrelor sub care odihnesc mărturii*

*despre furmusețea dispariției
despre ceremonialul de trecere
despre plăsmuire
strigae și diana, veniți, voi, martori
la tăierea chiparosului de la Plakoma,
din coaja căruia s-a desprins demonul,
sub cele trei lovituri năprasnice date de Sfântul Nicolae,
după cum depun mărturie icoanele de la Humor, Moldovița, Voroneț,
Sucevița,
aduceți aminte de nopțile
când din demoni s-au născut copiii lor,
și au alcătuit legiunea
de chipuri hidoase și de măști întunecate
holograme pe care scriu
cu sentimentul veșniciei acestui cuvânt
care a călătorit pe ape
pe uscat
pe aer
pe foc,
a murit și a înviat
apoi i-a ispitit pe toți să facă din chiparos catedrală
o, patrie de lumi vrăjmașe
absența iubirii
lipsa jertfei
păsări risipite pe un cer de hârtie*

*pustiirea limbii române –
alungat de pe scenă, frumosul se îndepărtează
călare pe o ciută, care pășește poticnit lângă mama ei.
și odată răsare o stea,
îndepărtându-se ciuta de mama ei,
frumosul sporește
și locuiește în mine
cum mirele meu
brad de nuntă
brad la moarte
toate-s una
una-s toate
duhuri necurate*

XXXII.

e timpul meu real laolaltă cu timpul meu imaginar
timp biografic și timp istoric
merg târâș către miez
precum copacii când țâșnesc din pădure
și se ancorează de stânci
fiecare în secolul său șerpaș

– scriitorul nu se pune la dispoziția celor ce fac istoria
ci a acelor ce o suportă!

– dar atunci, dragă Camus, nu ar fi fost mai bine
să am câte o inimă pentru fiecare copac
ce răsare din mine
și se opune dictatorilor?
picioare de fum
aripi de gheață
priviri de abur

aceasta este pădurea rămasă după Apocalipsa prezentului –

și iată-mă aprinzând focul
din câteva texte literare
atent tipărite pe foi albe de mesteacăn

și iată-mă ghemuită între coperti
ca un păianjen în plasa fierbinte
și iată-mă vademecum între cuvintele calde
și cuvintele reci,
între aripi și oglinzi
cu pașii celui condamnat la iluminare

XXXIII.

folosiți mult săpun și multă apă
mult spirt
mult clor
ca să uciideți virusul,
spălați des trecutul
ardeți amintirile cu genociduri,
frecăți bine suprafețele
adică locurile geometrice
din istoria modificată genetic
care oricum nu vă interesează decât
dacă vă aduce voturi în campanie -
alunecați corect pe scutul de antrenament
al propagandei -
stați la distanță de ființele inteligente,
mușcătura minții ironice doare mai mult decât
mușcătura de viperă -
voi sunteți copiii nedorți ai patriei voastre
voi aveți creierul spălat de psalmii cruzimii
voi aveți o țară condamnată la nefericire
și carnagii,
țara în care oamenilor li se inoculează
drept hrană

toxina urii
iară nu nectarul
din calmul divin -
geniile primesc șuturi în fund și tratament psihiatric,
iar atunci când, alungați în exil
extern sau intern
faima copiilor patriei devine de ne-evitat,
România își întinde maternă
ghearele spre aceste trofee de imagine
din care se poate stoarce o țuică
repede absorbită de virusul gloriei partidului
de guvernământ
liberschimbist
histrionic

XXXIV.

o zi și o noapte
din viața lui Brahma
este de 8 640 000 000 de ani omenеști
adică 2000 de cicluri ale lumii -
la sfârșitul a 100 de ani ai lui Brahma
alcătuiți din zile și nopți ale lui Brahma,
are loc o dezintegrare totală -
poate că este un sfârșit al creației
poate că este un impuls de reluare a vieții
după ce secolul de liniște al lui Brahma
se va fi consumat,
la toate acestea mă gândesc
așteptând ca
infinita mea insomnie să iasă din pattern-ul
prea personal pe care i l-a impus
ochiul meu de bufniță de carantină -
oasele mele trosnesc,
ale zeităii cântă -
dinții mei dârdâie,
ai zeităii se topesc în sunet -
părul meu flutură,
al zeităii zgârie -

– nu sunt clarvăzătoare, nu sunt visătoare, nu sunt profet,
strig din ochiul hipermetrop al nopții,
nu am acces decât la acest univers
care s-a născut acum 31 000 000 000 000 de ani
și încă se joacă de-a incertitudinea cosmică -
– ce alegi, trupul sau conștiința?
de parcă simpla călăuzire a unei întrebări
nu ar hrăni tot dilema de a fi viu
– aș dormi cinci minute,
aici, în leagănul fierbinte,
în starea inițiativă a robului sublim

XXXV.

îi vei spune totul
îi vei restitui dreptul la adevăr
îi vei țese un templu din aripi în orașul zburător
o vei adormi, în sfârșit,
căci acum ea este foarte obosită
și gata să scornească povestea incredibilă a ultimei clipe
cea care se autodevorează și își abandonează cristalele
polen gânditor
producând prezențe
sogn creativ
senzații de adevăr
forme ale unui mentism ludic –
la plecare, ești și vătămare și tămăduire,
îi vei spune
și îi vei cere socoteală

XXXVI.

aici se va vădi noblețea ta,
îmi spune Dante
– merită să încerci să te eliberezi?
– merită să experimentezi observația de sine
un remediu ce te menține în asceza prezentului
ca pe un refuz de a regresa –

nu-mi rămân decât umbrele
ce îmbracă în spumă
constelația Coma Berenices
când în fața oglinzii
singură retezându-mi
șuvița de auroră
fereastra deschisă
către chipul meu

în carantina din Lombardia României,
când nimeni nu era de găsit
nicăieri
și în izolarea totală
prin care trec morții din frigidere
și filosofii interziși –

nu-mi auzeam zi de zi
decât extrasistolele,
gongul valvelor tricuspida și mitrală
și muzica din căști –

am ținut în mână
bisturiul neliniștii de a supraviețui,
mi-am trecut lama bisturiului prin cutia craniană
peste carotidă
peste articulația pumnului
peste genunchii anchilozați,
peste pleoape,
peste cosița de lumină de pe frunte și
am citit cu voce tare Poemul Absolut

exorcism și rezistență prin interiorizare:
terapia prin regrete
pentru ceea ce nu ai făcut și ai fi vrut să faci
și terapia prin remușcări
pentru ceea ce ai făcut și nu ai fi vrut să faci

două lame
ale unui foarfece
retezând spornic
aripile copilului din tine,

zborul lui, în fiecare zi,
către paradisul pierdut,
invadat de monstrul invizibil

XXXVII.

– de ce pari atât de absentă,
deși cărțile tale sunt locuite
numai de tensiuni și de contradicții,
iar poemele tale sunt migălite
de bucurii și de plăceri,
atrăcții și repulsii,
cu habitus clivat?

– continuu să modelez
lutul în care mă voi întoarce,
îi răspunde bătrâna ucenicului
și învârte roata

cu ochii pierduți în zare,
ea pare un sfinx
ce măsoară linia orizontului
unde cerul se prăbușește în ocean –
în realitate, privirea ei înlăuntru
caută numai mugurii,
amintirile copilăriei:
– *să fii tânăr și să privești o fântână oarecare
ca pe o durere difuză la decorporare*

*când apa dormandă te spală de sânge
pe dinăuntru și pe dinafară
ceea ce rămâne este o mașinărie de trăit intens
altfel spus deșertul înghițindu-și prada*

*la țärm
pe piatră
lângă cicerone:
sunt o mumie cât se poate de vie
supraviețuiesc ciugulind din alte mumii
și mă simt bine
în secțiunea scriitorilor
uitați, interziși, vânați sau marginalizați*

*e cineva aici?
e cineva dincolo?*

XXXVIII.

muzeele de artă întâmplătoare
vor fi pline de meteoriti
înghesuiți în cavouri
laolaltă cu umanitatea larvată,
oase de femei colier la gâtul dronelor
mâini de copil cu degetele în evantai
schelete de bărbați fără cranii
lăzi de zestre
împodobite cu cochilii din zirconiu

au fost zile în care
fereastra se deschidea numai către
gropile proaspete
unde asfixiații erau coborâți în grabă
și bine sigilați
să nu li se audă lătratul -
dincolo de ecranul smart-phone-ului
participanții la experimentul mondial asasin
își reprezentau realitatea ca pe un
cenotaf pentru câini de sacrificiu,
încât cimitirul antic de la Așkelon
plin de câini martirizați

pentru divinitate părea acum
doar un bazar provincial –
zilnic mii de ofrande aduse zeului coronavirus,
ucenici și cobaiul Ganzfeld
cu ochii închiși
dresat în școli, temple și triburi
turme de pacienți sedentarizați
statui în fața monitorului
ridicat la rang de natură
pentru vagabondaj nevrotic de pandemie –

se spune că oamenii și animalele
lor de companie încep să semene
după un timp -
la fel, astăzi, oamenii, computerele
și ecranele lor de companie
au început să aibă, cu toții,
chipul și asemănarea
unor ființe-robot,
cineva ne-a simplificat până la crochiu
reducându-ne la o vietate cu destin sofist
când traversează deocamdată
argumente de concepție
dileme sufletești, tehnologice și morale
poate chiar și dubitații despre gen:

Tatăl, automaton
Mama, automaton
Progenitura, automaton –
noile temperamente de laborator
sunt mai mult sugerate decât văzute
cum un zeu extras din matricea lui de virus
și programat apoi să-și devoreze Olimpul

XXXIX.

anul acesta a fost un onorariu
pentru Caron:
cu toții
umbre,
am călătorit adormiți
cu bănuțul în gură
de la un mal la celălalt al Hadesului –

noi ne-am întors la vatră,
la bârlogul șarpelui de aramă
ce a prefigurat Crucea Domnului –
am revenit la viață
așa cum iese din ceață pescarul cu lotca lui
plină de scrumbii fremătătoare –

ne-au primit cu țiuit de bici și
ne-au botezat din nou:
dezadormiții! –
iar atunci când ne trezeam,
dezmeticindu-ne după mușcătura de vârcolac,
puteam petrece și dansa
coconi în fagurele bucuriei

XL.

dar morții sunt mult mai prezenți
decât cei vii,
dai scroll la marile pomeniri colective
și numele miilor de decedați se aliniază
într-o enciclopedie a hazardului
scrisă de Hades von Wuhan–

trupurile neînsuflețite se adună la linia de start
cavalcadă de naufragiați
la maratonul pentru drepturile omului
din vremea pandemiei –
de partea cealaltă, diavolul seceră cu euforie

uneori, întinzi mâna către ram
fructele sunt acolo
culegi și te saturi,
dar când ramurile rămân seci
mâna devine o aripă frântă:
să mori nu este o dramă
dar frica de moarte este o tragedie –
rămâi întinsă în pat
în așteptare
cu gâtul alungit în extensie

cu fața către răsărit
așteptând să auzi sunetul de lână
al Motanului Gabriel
ghemuit pe steaua ta norocoasă -
cândva, când mă vor descoperi,
această încremenire în starea de vii catatonici
le va vorbi
despre omul redus la ascultare-auzire
după ce apropierea, văzul, mirosul și pipăitul
dar mai ales clocotul de vitalitate
i-au fost interzise

acut sechestrată într-un spațiu
al cărui câmp semantic mă trimite cu gândul
la purgatoriu,
camera mea altădată seducătoare
azi mă strânge de gât –
frison de blocadă în schimnicie
mă gândesc la *tetrapharmakon*-ul lui Epicur:
– să nu-ți fie teamă de zei
– să nu-ți fie teamă de moarte
– poți cunoaște fericirea
– poți să elimini durerea

să crezi! să crezi! să crezi!
să aștepți libertatea în extaz

XLI.

vorbind despre singurătatea-solidaritate cu ceilalți:

– ce ai făcut de la începutul pandemiei
până ce au apărut simptomele?,
o voce la telefonul telemedicinii
face anamneză

– am iscodit pe fereastră
am zărit câte ceva
am încercat să văd
lucrurile în mare
la început, observam cu tristețe
grupurile foarte mici
ducându-i la groapă
pe vecini

am privit mult și la televizor,
pentru vești și instrucțiuni
despre ce este maladia asta și
ce ar mai fi de făcut –

pe facebook, am citit ce povesteau victimele
că li se întâmplă

atunci când plămâni se topesc –
oare gândurile pot alimenta
crematoriul infernal?

uneori, în zilele liniștite, plângeam
din cauza monotoniei:
lacrimi artificiale,
compulsive,
în lipsa celor 10 000 de pași
obligatorii pentru controlul palpitațiilor –

prin ochii uscați,
negrul se vede și mai intens
cenușă din adagiul lui Sofole:
*a nu te naște este soarta cea mai bună
dintre toate; și aproape la fel de bine
este ca, dacă te-ai născut,
să te întorci cât mai degrabă
de unde ai plecat*

– dacă privești din exterior prea mult
către un carnagiu
fereastra se murdărește prea repede
– fereastra minții, desigur –
iar înăuntrul tău nu mai răzbate înțelepciunea,

de unde să-ți iei, atunci, în absența bucuriei,
culori de salvare
și medicamente naturale pentru imunitate?
zice teledoctorul, la telefon

mai apoi, am învățat să privesc pe fereastră
doar cu un zâmbet ușor, ca la un film
de acțiune cu Robert de Niro și James Woods:
ei au întotdeauna replici memorabile
pentru punctul culminant

din clipa când eroii își vor da duhul –
vagabondez și eu pe urmele regizorului,
turneul de turnare a filmului
prin Paris, New York City,
Montréal, New Jersey, Florida,
Veneția, Lacul Como, Bellagio, Lierna –
mă revăd în anii optzeci
în fața unui DVD la videorecorder
alături de câțiva colegi
vedem

Once Upon a Time in America –
eram studentă în București:
zilnic trecea pe lângă mine
Mercedesul 600 Pullman

al lui Ceaușescu
alb ca un iaht de lux,
la volan, dictatorul decapitat
și câinii

la fel ca înainte de pandemie,
uimirea mă întinerește,
fereastra rămâne acum curată
iar lumea se poate simți liniștită
că baba aia insomniacă
de la fereastra cu mușcate și viespi
și-a scos masca deșertăciunii,
acum nu-și mai dă aere de Casandra

– adevărul e că pandemia asta
m-a învățat minte să nu mă mai îndoiesc
de mine niciodată:
așadar, am avut o bună intuiție
încă de acum șaiszeci de ani, când
mi-am împărțit toate jucăriile
celorlalți copii
și am rămas singură la fereastră
ca un semn de recunoștință
încremenit într-o carte rară
încă nedescoperită

n-aș fi reușit, altminteri, să gust
până la capăt
mirodenia nou-nouță
a singurătății prin solidaritate
cu specia

mă simt doar un om
dependent de ceilalți oameni,
unii față de ceilalți
simple jucării
în ludoteca lui Dumnezeu

XLII.

alege:

– să mori de Covid sau să mori de râs?
mi-a zis Îngerul

m-am gândit
e doar o problemă de respirație:
toți oamenii respiră când nimeni nu mai respiră
și se aude beeeep -
toți oamenii respiră când râd
și râd și râd și râd
pe nerăsuflete
se îneacă și fac hăăorrr
și râd și râd și râd
dar nimeni nu râde atunci când
își pierde inocența
nimeni
nimeni
nimeni nu respiră în locul tău
în timp ce Îngerul îți intră
în venă
și moare de râs

îi zic Îngerului:
pleacă!
se luminează de ziună
se așează roua
se aude respirația unui clown

XLIII.

ascultă Mahler și Enescu, în timp ce te maturizezi
precum strugurii de gheață
abandonați singuri în vie dacă afară e prea cald,
dar vine o vreme
când societatea nu mai știe ce să facă pentru tine
și atunci îți pune în mână o vâslă
nu bani, nu caramele, nu pistol,
nu droguri, nu cărți, nu sfinți

– există suficient ocean pentru fiecare pirogă,
îți zice Omul Alfa, din nemăsurata lui
dorință de a te vedea dus cu pluta

te lași în voia curentului
ușor la început apoi din ce în ce mai allegro
largo
assai
te ții de vâslă
să nu o pierzi
o ascuți în bătaia vântului
dar simți că aceasta este de fapt o chitară rece
sau o vioară

un timpan
sau o claviatură edentată –

nu vrei să devii violent în fața necunoscutului
doar cinic cât să te poți accepta
așa cum ești: scobit, găunos, nesigur,
cocoșat, lucid, hipermnezic,
insomniac, somnambul, zburător

în fond, ești liber
acum înțârcat pe deplin
un fiu al oceanului web
omenirea te lasă să speri că vei călca pe apă precum Iisus
primind un botez al teleportării -
la un moment dat, te vei plictisi de tine
și îți vei pune sufletul într-o sticlă
vei astupa bine materia cu irisul tău
vei arunca sticla în ocean
îți vei abandona povestea în univers
spui *poate va veni și vremea ei cândva*
dar nu crezi

mai departe, vâsla este oglinda
care te deformează,
simți că vâsla este femeia care te abandonează

mama sau iubita, regina sau fiica ce se piaptăna în întuneric,
vâsla este bărbatul care te sacrifică
regele, învățătorul, tatăl, războinicul, camaradul sau iubitul sau fiul răstignit între
căștile audio,
la urma urmelor, vâsla asta te descoase și te descântă
te ajută să înaintezi
ea macină apa în fața ta
în spatele tău
în dreapta ta
în stânga ta
ea este axul lumii noi
acolo unde pur și simplu tu nu mai ești decât acel lucru neînsemnat
menit să plutească pe valuri
să se usuce,
să se metamorfozeze
să se destrame

vine o vreme când lumea nu te mai revendică.
nimeni nu te mai recunoaște
pentru că toți au orbit.
simți nevoia să mergi mai departe, strigă-ți singur numele
foarte tare
acceptă că nu mai ești decât îngerul tău păzitor
ceea ce nu e puțin lucru
printre atâția muribunzi

XLIV.

acum, o parte a creierului meu este nimic,
de la pandemia de covid din anul 2020
sau de la trauma supraviețuitorului prin meme-haos,
o parte a creierului meu este durere -
între durere și nimic voi alege durerea,
spun
la fel ca Faulkner,
dar mai există o parte alunecoasă
a creierului meu,
o voi numi elefant
și o voi scoate în față la război:
– gândește cu elefantul tău
cum să nu te simți slab în pandemie:
ucide tu, primul!
refuză să crezi că mai ai numai două ore
cât doi ani de trăit,
dar gândește-te ce vei face cu cei o mie și cinci sute de ani
pe care îi mai ai de murit –
îi spun elefantului că nu este decât un submarin
eșuat

– iar după toate astea
se vor trezi la viață cărțile tale,

îmi zice elefantul:
nu poți alege viețile cărților
la fel cum nu poți alege viețile părinților –
poți doar să respiri și să ții treaz acest creier
prin care specia îți comunică sec
drepturile și obligațiile de a trăi

dar eu vreau să pun în borcan această mumie
educată de psihologia computerelor –
mătasea de femeie-sibilă
nu mai acoperă toate obiectele inteligente
cu Atlantida din vis

acest elefant, acest angelus, această durere
fără să dea socoteală
fără să lase urme pe zăpadă
o febră de generație irosită
arsura unei națiuni în clocot
cenușa ființelor rătăcitoare
oameni prin oameni cărauși de umbre

așa se vor petrece lucrurile:
un elefant sensibil la lumină
va scoate un scâncet
în timp ce nimicul

atomic

din care mă voi naște
seamănă atât de mult cu un ochi
ce topește zăpada imaculată

XLV.

o zi ca oricare alta
pandemia decurge conform planului
oamenii mor în timp ce hohotesc de râs
mai ales din cauza informațiilor
despre coronavirus
cei ce se îmbogățesc din iluzia gândirii pozitive
au deschis larg tunurile sonice
pretutindeni omenirea nu mai aude decât un țiuit
în timp ce ariile corticale rezistente la sugestie
se lichefiază

acum se aude mai bine
ești singur
acolo, în punga de oxigen,
ești o cișmea inutilă -
toți cobaii la mine
lăsați jos
scutul
palmele
hipofiza de stres
căștile hands-free
lichidați slalomul printre servere îndepărtate

ultimele fragmente de suprarenale
cortizolul și dopamina nu vă mai ajută –

încercați să vă imaginați inima
ca pe o planetă fără viață
prima oară când ajungeți acolo
nu veți avea amintiri despre căldura lacrimii
numai despre obrazul de pergament
gura uscăciune mușcată
o perlă sub limba neagră
pe care sunt tatuată cifre
anul nașterii IP-ul și butonul de recorder

-

acum se vede totul
noaptea e aici
balustradă plină de sclavi luminiscenti
soldatul Cervantes Miguel are 24 de ani
stă în armură și e ud de la febră
a doua zi el luptă în arena țărmlui
știe că va câștiga bătălia de la Lepanto
visează apoi o pandemie în care își oferă brațul stâng
dar ce va face cu dreapta?
ce va face cu brațul drept?
nu-i așa că-și va scrie
cărțile

mult mai târziu, când dreapta și dreptatea lui
se vor fi împreunat pentru a-l însufleți pe
Don Quijote
împotriva tuturor romanelor cavalierești?

toți cobaii la mine
lăsați jos garda
deschideți gura și expirați
ascultați mai bine tot ce s-a scris până la voi
despre voi
nici o poveste nu trece decât cu altă poveste
scutul poveștii este următoarea poveste
vaccinul poveștilor este povestea nemaiauzită
până la voi
tulpina cea mai nouă a poveștii
se comportă precum versetele din virus:
ei aduc la suprafață căldura lacrimii
și îngroapă inimile într-o planetă rece –
încercați să vă imaginați felul în care
această inimă,
știind prea bine că pământul e făcut
din soldați și din poeți,
începe să urzească pentru voi
tranșeea în care veți fi descoperiți cândva
prin săpături arheologice
alături de epitafurile și de pisicile voastre

XLVI.

codul secret se traduce prin ritm
asupra ta coboară o imensă partitură
scrisă numai pentru vocea umană
crescendo

a capella de trecere de la o vârstă la alta

înregistrări după prima doză:

– mutilat?

– nu, mumifiat. chiar un pic mut

– mutagen?

– nu, mitologic

– maniheist?

– nu, mancurt

– dar toate acestea sunt ceea ce ai devenit?

– nu, toate acestea sunt un vaccin

care mă face să ies din mine

și să intru în ceilalți

ca o informație despre viitor

acum ascult muzică și sugestie
mă simt confortabil într-o vitalitate inexorabilă
nu mai văd teama de a trăi
altfel decât până acum

doar gândurile aleargă în locul meu
printre stările conflictuale
printre cascadele de emoții
printre soluțiile de pace
printre protocoalele de supraviețuire

apoi am adormit
amândoi
și continuam să ne suspectăm și în vis –
așa le stă bine oamenilor alfa: să se antreneze
pentru genocid și capodoperă -
lui i-au cântat doar îngerii: așa arată o trădare -
mie, în schimb, mi-au cântat mierlele
mi-au cântat porumbeii și botgroșii
mi-au cântat dropiile și păunii
chiar și un cuc și o acvilă
apoi Pink Floyd, Genesis, Mahavishnu Orchestra
Peter Hammil, Phoenix și încă cineva –

cineva mai nou
inventase un instrument de făcut muzică
în surdină
doar între cel ce cântă și cel ce aude
se trage o cortină
pe care un teatru de umbre sugerează

că timpul se contractă foarte mult
pentru a emite un sunet ce nu se aude
– asta e tot?
– asta nu e puțin, pentru un nou precambrian

atunci, să deschidem ochii
să încercăm armele
și să rotim axul lumii:
– mistagog?
– nu, mistic
– mitoman?
– nu, meschin
– machiavelic
– nu, matinal, pur și simplu matinal,
adică mă trezesc, și de data asta,
dis de dimineață – e o scenă nouă o
epocă nouă
e dimineața unei piese fără titlu
beau cafeaua rece de ieri și
vorbesc cu motanul despre victime
privesc pe fereastră și deschid spațiul alert
parola absolută
văd omenirea înghesuindu-se la coadă la vaccin
toți privesc înfricoșați la acul prin a cărui
ureche, ușor, trece cămila

dar nimeni, absolut nimeni nu mă vede pe mine
salvatoarea *acelei taine*
în timp ce pătrund
oarbă
prin sângele tuturor

XLVII.

– ce ai văzut acolo?
– nimicuri
câmpuri de gălbenele
dealuri cu două cocoase aurii
soarele și un tăiș pe retină -
oamenii adevărați creșteau din cuvinte
pe drumul de la Udja la Taza, în Maroc,
respirând aburi de polen tocmai din Ceuta și Tetuan -
ah, eu rămâneam mereu în urma convoiului
numărând sacii cu semințe -
din când în când, tăcere umbră
furișare, crepusculul
cu buze reci mă apuca de ceafă,
din colosul regat deșertul se revărsa
direct în visul meu despre
siluetele împădurite și trunchiurile tăiate

– deși nu am văzut prea multe
pentru că eram deja bătrână
am înțeles de ce eu rămăsesem singurul copac
care nu se plânge niciodată

nici de lumină
nici de întuneric
nici de sete
nici de graba lucrurilor însuflețite

XLVIII.

la început, ca și cum ai primi cuminecătura,
înveți să vorbești numai după ce plângi și te rogi,
îți petreci degetele printre șuvițele lungi și negre
înnodând în jurul degetului mic un fir de bumbac
și privești tavanul limpede în fapt un cristalin de rezervă
în care nu te vezi decât pe tine ceea ce rămâi după ardere
ceară pentru oasele parfumate și miere pentru stup,
singură în filosofia asta somatică o carne în care te simți
galopul din trupul unui câine de vânătoare
ești plină de somn copil iar în trezire lumină oarbă
plină de idei de săpun și de voci lăuntric angelice
în așternutul alb șifonat de neliniștea nopții
îmbăindu-te într-o muzică rece, prea repede
trecând prin mușchii și pielea ta de mătase
prin venele așchii și unghiile sidefate de ghețar,
cusute cu tulpină roșie îți stau laolaltă genele în umbră
tăinuind priviri de care nu te poți dezice
iar coastele palpită o respirație care nu e a nimănuui anume
doar a păunilor condori și a cocoșilor sălbatici
muzică a nervilor ce îți adună coatele pe lângă piept
ca într-o mare spaimă din care fugi cu pași mășurați de
cuvinte înghițite laolaltă cu sfânta cuminecătură,

palmele tale te cuprind așa cum El te apucă încet
ca pe o vioară veche și mângâie lemnul mirosind
a cireș vânăț ești un scâncet în firul de păr al arcușului
firul de păr al părului tău de femeie mirunsă cu lacrimi
părul sălbatic crescut până la genunchii adunați în inel,
pe pernă e noapte și miroase a cer deschis celui ce urcă smerit
ferecând sub pleoape taina zilei de azi a zilei sărace
de ieri și a zilei de mâine când petrecându-ți degetele
printre șuvițele lungi și aspre de lumină
îți desfaci leneș agrafa de os și o apropii de frunte
descriind un semn al crucii prin aerul încins din jurul tău
cu un vârf de foc scrii numele Lui pe ochiul sărat oglindă
din care te privești cum arzi ca un rug fără cenușă și
cum altfel decât în cadența ordinii firești a lucrurilor simple,
nimic nu te-ar putea durea dar să rămâi mereu trează ca acum
un chip în care nu te vezi decât pentru a uita cine ești

XLIX.

prieteni, nu veți putea uita niciodată
egreta înconjurată de ghețari
un
dans
este frigul
când îi retează aripile și zborul –
râul coboară zglobiu, dar rădăcinile cerului
se răsfrâng în noi
dimineața, când îngheață roua

sunt aproape o sperietoare, așa cum
toată luciditatea este de fapt
o iubire precoce
din adolescență
când revine fără inimă la cuib –
și-a dăruit sufletul, prima oară, la dezvelirea monumentului
apoi a pictat pe ziduri lumina ce
deformează istoria

zone de umbră și firide cu raze
toate au fost vândute la târgul de idei

nu pe piața de emoții –
artistul singur îmbrățișându-și geamănul
devorator

L.

– ai mai avut vreodată, ca acum, impresia că
întunericul te privește?

mă întreabă mandarinii smulși din
Marele Zid Chinezesc
și parașutați pe tratatul meu
de lingvistică aplicată și pictograme

și totuși această noapte cumplită
e clipa când m-am trezit:
– aici toți sunteți vulturi,
viermele cerului fie cu voi!

fiecare clipă
un tigru la pândă
și un dragon de sacrificiu –
prin mijlocul Cetății curge râul de gheață
pietrele semințele treptele
toate sunt chipuri
acum părăsite de firea omenească

LI.

și toate acestea se întâmplă din cauza
oceanului -
pătrunde zilnic în camera mea
schimbă apa din vaza cu trandafiri
aerul cel proaspăt și mirosul meu se contopesc,
cine să mai fie cel de dinainte și de ce?

un ocean obosit adoarme acum în locul meu
prin fiece val îmi aduce aminte
că sunt un filament de nisip –
temperament de nisip
răbdarea nisipului
fluiditatea deșertului
culoarea nisipului
agripnia nisipului
forma perfectă a nisipului risipitor

fiecare durere a voastră este și a mea
vocile voastre se înfășoară ca niște steaguri
pe catargul acestei ființe

de fapt, eu nu sunt decât locul geometric
al viziunilor

care v-au bătuit uneori,
ființa mea nu era necesară
nici trezirea nici adormirea ei:
atunci când închideți ochii
veți simți zbuciumul unui cuvânt
ce luptă să-și conserve impulsul -
și toate acestea se întâmplă din cauza
oceanului

LII.

cum oare am reușit să îmblânzesc
toate fiarele care s-au aciuat în mine
de teama grațiilor dinafara mea?
timpul acesta se numește har
și arată ca o seismogramă
după cutremurul devastator

am supraviețuit, deși mi-am pierdut graiul
am învățat, deși cărțile mă zidesc
am renunțat la ființă pentru a evada tot în ființă

– nuditatea lucrurilor în sine
o religiozitate prin care viața
o plantă carnivoră și tristă

– de ce toate animalele sălbatice
așteaptă de la tine
să te predai fără luptă?
sunt două lumi care încep în această peșteră
adevărata ființă și simpla ei apariție -
exercițiu de descoperire umilință

credința ostaticului că va fi zărit de arhangheli
precum un foc de avertizare

– de ce să mă predau?
de ce să nu mă mulțumesc
cu aceste simple apariții
purtătoare de peruci?

LIII.

de la o vreme
ziua mea vine ca un sindrom post-traumatic
ce-mi aduce aminte că am luptat
într-un război
care nu era al meu
și am supraviețuit pentru toți
deși am murit
doar pentru mine
într-un final fericit
fără sens

la decorporare, vedeam lumea
de sus
un bărbat trece pe lângă un înger
ținând în mână o chitară:
amândoi umplu cu muzică
spații ce nu se ating –
noi nu ne vedem,
noi ne știm
începem să nu murim –

metafizică după starea de moarte clinică:

să fii la fel de departe de tine

pe cât ești de aproape –

de acolo să te privești, de unde

nu mai începi

LIV.

o privire asupra copacului
gol
sonor ca un pian la care singur cântă
timpul suprarealist

pentru cine sunt toate aceste intervale dintre naștere
și moarte
simfonii neterminate sau abia începute?
zboruri abia schițate
când malurile se îndepărtează de izvor
iar păsările adorm direct pe răsăritul de soare
cuib invizibil
pământul nu mai există
doar atingerea rece a rădăcinilor
și a aparatelor din spital

oceanul infinit
val după val, încleștarea și
starea de pustiu a învingătorului
singur cu scriptura ciumei
cronicarul unei hierofanii
pentru firmele farmaceutice
și seringile de unică folosință

LV.

credeam că la moartea poetului
se rostesc numai vorbe mari
și lipsite de apărare
dar
ea m-a privit
matern
cu ochi de Moloch
și vedeam stele funerare
de marmură cu malachit
în diagnosticele ei și în rețetele
scrise alert, ca după un atac de panică
în istoria literaturii
după digitalizarea completă a cărților –
ce ochi avea!
ce vicii declarate și emfatiche!
ce mână de maestru
rătăcind prin galeriile de artă
și prin bibliotecile
de pe internet,
deschise gratis în timpul
stărilor de urgență!

viață de poet cu anestezie totală
caligrafia cicatricilor
pe cuvinte cu terminații nervoase –

LVI.

o civilizație nouă
își ridică zidul
dincolo de care
poetul se dezintegrează
– vino! intră în fenomenul virtual, cât încă
mai poți să te îmbeți cu lectură
pură!
alătură-te poporului de litere ce te confiscă și
te consideră organul lor de simț!
stai de pază la camera unde vocea poetului
este intubată

așadar, te vei pierde și tu,
nu vei mai citi
și nu vei mai ști nimic
despre amintirile furate
de la ceilalți migranți! –

dacă încă nu ai întâlnit prăpastia
rătăcitoare
nu mai poți interpreta simbolurile
care te-au inventat –

dacă nu te regăsești
în niciun arhetip,
nu mai poți opri diluarea
ca univers ce te anulează –

dacă nu mai ai lumea ta de rezervă
nici imaginarul de fugă,
îți vei pierde curajul

atunci măcar arată-te, pune-ți masca transparentă
și ridică în jurul tău decorul
capodoperei
prin care sugerezi
că ești o făptură vie,
că ești fabricant de istorie
și ești armator de mituri,
recuziteur și sufleur,
spune-le că ai supraviețuit războiului biologic
datorită unui vaccin ce ți-a stimulat
nevoia de Ființă și nevoia de Apariție
dar mai ales nevoia de Creație –

altminteri, pustietatea ta este rodul
unei ierarhii în care anahoreții
nu mai ocupă poziția privilegiată:

– dacă nu citești,
nu poți fi un brav om singur
cu cerul lui înstelat și cu legea sa morală,
ci doar o jivină
care învață să urle
prin cuvinte

LVII.

atunci când te gândești azi, aici, acum,
la inamicii libertății
vezi niște sfetnici care au inventat un
personaj aporetic invizibil
în numele unui paradis
prin care, la momentul potrivit,
îți vor confisca odaia
apoi familia
orașul
țara
continentul și civilizația

la fel s-au petrecut lucrurile cu multe mii de ani
în urmă
când domesticirea câinelui a dus la apariția
ideologiei:
o, sfântă alianță a omului cu jivinele, împotriva
altor oameni sau a altor jivine!

ți se părea că simți frică
și credeai că adrenalina de stres îți pune căluș
în clipele acelea, când

dincolo, în laborator,
părinții virusului
se bucurau de mult mai mult control
și dominație
asupra ta
asupra neamurilor
asupra milioaneșilor și
milioanelor de ființe
ce au început să poarte măști
ingenioase, precum prezervativele
în culori, mirosuri, forme și tușe
stimulând cât mai mult hormonii dragostei
și starea de război total cu amneziile –

ca să vă iubiți
altfel,
fără apropiere
fără atingere,
doar prin libertatea de a păstra
prin sugestie
distanța fizică și pedigree-ul
unei specii suicidare

LVIII.

*– ne judecă oare vreodată Dumnezeu după
felul cum ne păzim
de fulgerul căzut din cer?*

există acum dovada
că ei te așteaptă să cedezi
și să pleci
știind că după ce vei pleca, totul le va aparține –

a fost odată un copil nou-nouț,
dorit și iubit de părinți
de toți părinții din lume
prin mimetism digital,
aparitia lui a aliniat cercurile concentrice,
sursele de iluzii în expansiune,
bucuriile cuvintelor nerosite
exploziile de imagini care ispitesc
animalele din cușcă,
până ce au început lecțiile de dresaj
rațiile de cenzură
maturizările după standarde nefirești
și după coduri alienate

prunc cu semn de noroc după deochi
așa eram, pe vremea când
la patul copiilor cuminți și al femeilor cu rod,
povestea bunica,
dădea târcoale adesea Samca, aripa Satanei,
cu părul ei lung și rar,
cu numele ei de virus scăpat din gheenă,
dar care se numea încă de nouăsprezece ori
în nouăsprezece feluri
Avestiția, Nadarca, Salomia,
Nacara, Avezuha, Nadariea,
Salmona, Paha, Puha,
Grapa, Zliha, Nervuza,
Hamba, Glipina, Humba,
Gara, Glapecă, Tisavia, Pliăștia –

veneau doftoroaiele la creștetul meu și
mă trezeau din boală prin descântătura de leac,
căci aveam de împlinit
un rost prin cântec la ceasul cel rău:

copilul ăsta

*l-a întâlnit o Samcă cu patru picioare
cu păr de urs îmbrăcată până la pământ*

bine l-a întâlnit

*timpul i-a schimonosit
pieptul i-a stricat
ochii i-a păienjenit
sângele i-a băut
carnea i-a mâncat
toate puterile i-a luat
nimeni nu l-a văzut
nimeni nu l-a auzit
numai Maica Domnului
din poarta cerului –*

*și vâzându-l că moare pe picioare
și cere ajutor
Maica Domnului i-a zis:
– du-te la cine știe descânta
cu mătura te-a mătura
de la tine l-a depărta
cu acu l-a împunge și l-a străpunge
de la tine s-a duce
cu biciul l-a biciui
de la tine s-a porni
peste Marea Neagră l-a arunca
unde popa nu toacă
lui Dumnezeu nu se roagă.
acolo să-i fie cina și hodina*

*iar Angela să rămână prunc luminat
ca cristalul de curat
cum Dumnezeu l-a zidit
și mă-sa ce l-a făcut!
azi-noapte
iar am căzut în genunchi
și iar am plâns
și iar am zis:
– vino și vindecă-mă! –*

*iar cântecul izvorăște și
curge din nou
în mine
ca o cișmea vindecătoare
de unde femeia apostol
din Samaria
de la Cetatea Sihar
i-a dat apă să bea
Învățătorului*

*și atunci, toți cei trimiși să te tulbure
au știut că vei opune rezistență
și te vei zbate în laț,
apoi în mască și în sistemele
de măsurare a distanței sociale –*

vei respinge ideile și iluminările altora
pentru că tu nu poți auzi decât ritmul unei singure inimi
– motorul tău de căutare prin univers -
cel pentru care vei plăti nota de consumație
după rația ta de umanizare
așteptând mii de ani
să ți se dea un nume și un chip
numai al tău
pentru o vreme

– *ne judecă oare vreodată Dumnezeu după
felul cum apărăm
minunea din noi?*

Angela Furtună

n. 19 iunie, 1957, Suceava.

- Scriitoare, poetă, eseist, jurnalist și promotor cultural; activitate intensă de publicistică, critică și cronică literară; specialist în biblioteconomie și bibliografie.
- Membră a Uniunii Scriitorilor din România – Filiala București (din 2002), apoi Filiala Iași (din 2004).
- Membră a PEN CLUB România afiliat PEN CLUB INTERNAȚIONAL – București, din 2018.
- Cercetare și teză-volum:
 - Angela Furtună, *Monica Lovinescu – Est-etica, Geneze*, Vol. I, Editura Vinea, București, distins cu Premiul Convorbiri Literare 2013.
 - Angela Furtună, *Monica Lovinescu – Tezaurul secret*, Editura Integral, București, 2020.
 - Angela Furtună, *Înapoi la Monica Lovinescu*, Editura Integral, București, 2021.
- Master în Semiotica limbajului în Mass-media și Publicitate și Master în Comunicare și PR. Master în Geofizică. Universitatea București, 1986.
- Decorată în Statele Unite ale Americii, de către *North American Romanian Press Association*, în 2013, cu Titlul de *Journalist of The Year in Culture*.
- Titlul de *Poetă a Iașului*, oferit de Primăria Iași, 2014.
- Decorată de *World Organization Of Bukovinian Jews* cu *Letter of Merit*, 2011, Israel, pentru creativitate și spiritul dreptății.

- În onoarea Angelei Furtună au fost plantați 10 copaci în Pădurile de pe Muntele Carmel.
- *Cavaler al Poeziei Capitalei Marii Uniri Iași*, 1918-2018, oferit de Primăria Iași, 2018.
- Inițiativa și coordonarea unor proiecte literare (de istorie și critică literară, de comunicare și de pedagogia memoriei):
 1. *Zilele Monica Lovinescu* (este directoarea programului derulat între 2006-2019), Juriul fiind prezidat de Acad. Basarab Nicolescu.
 2. *Premiul Național Monica Lovinescu și Virgil Ierunca* – Juriul internațional este condus de Acad. Basarab Nicolescu.
 3. Festivalul *Primăvara Poeților – Le Printemps des Poètes*, edițiile pentru Bucovina, 2006-2019. Autoarea a plasat Festivalul sub egida Bibliotecii Bucovinei și a Consiliului Județean, în parteneriat cu Uniunea Scriitorilor din România și PEN CLUB, dar și cu grupuri și organizații culturale sau de librari, bibliotecari și scriitori, colegii, gimnazii, studenți, elevi, profesori, cărturari, oameni de cultură.
 4. Conferințele Bibliotecii (2006-2019), un proiect menit a dezvolta dialogul, imaginea și rolul intelectualului și al scriitorului în Cetate.
 5. Proiectele de etica neuitării și pedagogia memoriei, dedicate, timp de aproape 15 ani (2005-2019) victimelor Holocaustului și victimelor Gulagului, axate mai ales pe literatură, artă, muzică, jurnalism, memorie și educație civică.
- A participat, ca invitat oficial, la toate cele șapte prime ediții de dinainte de pandemie ale Festivalului Internațional „*Poezia la Iași*”, 2013-2019 (organizat de Primăria Iași, Casa de Cultură *Mihai Ursachi* a Municipiului Iași și Uniunea Scriitorilor Filiala Iași), alături de alți poeți de vârf ai României sau din străinătate (Mexic, Taiwan, Spania, Franța, China, Polonia, Germania, Italia, Turcia, Belgia, Cuba, Germania, Danemarca, Federația Rusă, Tunisia, Ungaria, Ucraina, Azerbaidjan, Albania, Argentina, Republica Moldova): Adrian Popescu, Ana Blandiana, Ileana Mălăncioiu, Ion Mureșan, Aurel Rău, Gabriel Chifu, Mircea Dinescu,

Adi Cristi, Horia Zilieru, Daniel Corbu, Ioana Diaconescu, Radu Andriescu, Nicolae Prelipceanu, Varujan Vosgianian, Ion Cristofor, Gheorghe Grigurcu, Horia Gârbea, Cassian Maria Spiridon, Adi Cristi, Nichita Danilov, Valeriu Stancu, Gellu Dorian, Dinu Flămând, Nicolae Spătaru, Dumitru Crudu, Leo Butnaru, Florentin Palaghia, și alții din România, dar și Philippe Delaveau, Arian Leka, Adrian Grauenfels, Pierre-Yves Soucy, Salim Babullaoglu, Maria Elena Blanco, Niels Hav, Evgheni Stepanov, Christian Schenk, Andreea Tavernati, Claudio Pozzani, Laura Garavaglia, Dante Mafia, Marco Onofrio, Marco Antonio Campos, Luis Armenta Malpica, Hughes Labrusse, Mohamed Salmawy, Abdoulaye Fodé Ndione, Gabriel Martin Quiroz, Nuno Judice, Jean Portante, Willem M. Roggeman, Adam Puslojic, Kuei-Shien Lee, Lin Lu, Metin Cenghiz, Petőcz András etc.

Debutul literar absolut, la vârsta de 40 de ani:

Angela Furtună a debutat în revista *România literară*, nr. 42 (*Poșta redacției*), apoi și nr. 46 (*Pagina Poemul cu scrisoare*), în 1997. Debutul său a fost îngrijit de poeta Constanța Buzea și de criticul Nicolae Manolescu.

Activitate literară și publicistică:

- Angela Furtună a fost recompensată cu zeci de premii literare, culturale și civice, în țară și străinătate. Participă la multe volume colective și antologii. A scris numeroase pagini de prefață și postfață de volum, numeroase pagini cu interviuri sau critică literară, în revistele de specialitate ale Uniunii Scriitorilor din România și ale presei culturale de ținută, susținând multe debuturi și reconfirmări valoroase ale tinerilor scriitori. Dintre premii naționale de specialitate, exemple:

Marele Premiu pentru volum de debut în manuscris, la Festivalul National de Literatură română „Tudor Arghezi” 1999;

Marele Premiu la Festivalul Internațional de Literatură Ad Visum, 2005;

Premiul *Mihai Ursachi* – Filiala Iași a Uniunii Scriitorilor din România pe 2008 și 2019;*

Premiul „*Cezar Ivănescu*” al Uniunii Scriitorilor, Filiala Iași, 2014.

Premiul pentru Eseu al revistei *Convorbiri literare*, anul 2013.

- Publică în diverse reviste de specialitate, în țară și străinătate: *România literară*, *Convorbiri Literare*, *Hyperion*, *Poezia*, *Acolada*, *Familia*, *Porto Franco*, *Lucașfărușul*, *Cafeneaua Literară*, *Steaua*, *Dacia Literară*, *Romanian Times*, *Levure Littéraire*, *Ateneu*, *Observator internațional cultural* s.a. A ținut rubrici permanente lunare de autor, în diferite perioade, în reviste ca: *Bucovina Literară* (până la excluderea sa din colectivul redacțional, petrecută în anul 2003, autoarea fiind eliminată în mod ilegal și din rațiuni și presiuni de poliție politică, din cauză că a cerut ca revista să publice un Medalion Monica Lovinescu la aniversarea vârstei de 80 de ani de către aceasta, încă trăitoare la Paris; conducerea revistei, din epocă, reprezentată de scriitorii Constantin Arcu, Ion Beldeanu, Nicolae Cîrlan, s-a opus publicării Monicăi Lovinescu, în anul 2003, prin metode de poliție politică de nivelul anilor '50, reclamând-o pe Angela Furtună la autorități și obținând limojarea ei. În același stil, aceiași, și tot în epoca post-revoluționară, se opuseseră și publicării de către cercetătorul Eugen Dimitriu – biograful Lovineștilor – a articolelor despre Monica Lovinescu, deși le-au aprobat sistematic pe toate cele referitoare la alți scriitori din neamul Lovineștilor); autoarea a mai publicat timp de ani de zile rubrici permanente de autor în revistele *Hyperion*, *Acolada*, *Romanian Times* etc.
- A organizat numeroase lansări și prezentări de carte, dar și vernisaje de expoziții și a participat la emisiuni culturale sau literare la Radio și Televiziune. Angela Furtună a documentat studii și a participat la proiecte dedicate literaturii și fenomenelor artistic-culturale din Avangardă și Dadaism.
- Susține importante debuturi ale autorilor tineri, scriind sute de pagini de prezentare și prefață.

- Despre Angela Furtună au scris Gheorghe Grigurcu, Constanța Buzea, Simona-Grazia Dima, Șerban Axinte, Diana Blaga, Livia Iacob, Tudorel Urian, Norman Manea, Adrian Lesenciuc, Emanuela Ilie, Mircea A. Diaconu, Felix Nicolau, Devis Grebu, Octavian Soviany, Pavel Șușară, Nicolae Tzone, Basarab Nicolescu, Cristian Livescu, Al. Cistelecan, Ioan Moldovan, Vladimir Tismăneanu, Dennis Deletant, Dan Romașcanu, Stelian Țurlea și alții.¹

¹ Câteva pagini de critică:

Gheorghe Grigurcu, *Pasionalitate livrescă*, România literară, nr. 20 / 2005:

http://www.romlit.ro/index.pl/pasionalitate_livresc?caut=angela%20furtuna

Ioan Moldovan, *Poezia-corpor hermeticum*, Familia, nr. 1(482)/ 2006:

<http://arhiva.revistafamilia.ro/2006/1/crlit1.htm>

Simona-Grazia Dima, *Între blândețe și rigoare*, România literară, nr. 8/2006:

http://www.romlit.ro/index.pl/ntr_e_blndee_i_rigoare?caut=angela%20furtuna

Gheorghe Grigurcu, *Dansul demonizat al materiei*, România literară, nr.14/2006:

http://www.romlit.ro/index.pl/dansul_demonizat_al_materiei?caut=angela%20furtuna

Gheorghe Grigurcu, *Între natură și artificiu*, România literară, nr.23/ 2009, nr.24/2009:

http://www.romlit.ro/index.pl/ntr_e_natur_i_artificiu?caut=angela%20furtuna

http://www.romlit.ro/index.pl/ntr_e_natur_i_artificiu_ii?caut=angela%20furtuna

Gheorghe Grigurcu, *Misticismul cuvântului*, România literară, nr.33/ 2014:

http://www.romlit.ro/index.pl/misticismul_cuvntului?caut=angela%20furtuna

Gheorghe Grigurcu, *Un concret fanast*, România literară nr. 24 din 2021:

<https://romanaliterara.com/2021/06/un-concret-fantast/>

Șerban Axinte, *Dictatura memoriei*, Convorbiri Literare septembrie 2017:

<http://convorbiri-literare.ro/?p=8441>

Octavian SOVIANY – „Toate singurătățile noastre sunt copaci rețezați...”, Convorbiri literare, octombrie 2016: <http://convorbiri-literare.ro/?p=6915>

Livia Iacob, *O pledoarie pentru memorie ca formă de profilaxie necesară*, alături de Angela Furtună și Monica Lovinescu, Convorbiri Literare, septembrie 2013

<http://convorbiri-literare.ro/?p=1838>

Cristian Livescu – Angela Furtună, *De la Ilisos la Stalingrad*, Convorbiri Literare, iulie, 2017

<http://convorbiri-literare.ro/?p=8217>

Angela Furtună – *150 de ani de la fondarea Societății Junimea*, Convorbiri Literare, mai, 2014:

<http://convorbiri-literare.ro/?p=2715>

Angela Furtună , Cu Monica Lovinescu, de la teoria întoarcerii autorului la revizuire, reevaluări, recuperare; de la discursul urii la purgatoriul și infernul operelor literare, Convorbiri Literare, decembrie 2014: <http://convorbiri-literare.ro/?p=3726>

- Autoarea este recunoscută și pentru o susținută activitate civică și socială, în cadrul unor proiecte, media și conferințe, cu durata ciclică a câțiva ani, de educație antidiscriminare și de apărare a Drepturilor Omului și Cetățeanului.

Volume de autor

- Prizonier în Ego*, Editura Gee, 1997. Debut în foileton. Premiul special al juriului la Festivalul Național „George Coșbuc” 1997.
- Metonimii de word – trotter*, Editura Fundației „Constantin Brâncuși”, Tg Jiu. 1999 – Marele Premiu pentru volum de debut în manuscris, la Festivalul Național de Literatură română „Tudor Arghezi” 1999.
- Primul Kaddish*, Colecția Poeții Orașului, Editura Dacia- Cluj-Napoca, 2002.
- Poemian Rhapsody*, Editura Axa-Botoșani. Marele Premiu la Festivalul Internațional de Literatură *Ad Visum*, 2005.
- Elegiile Estului sălbatic – Viețile mele nesfinte*, Editura Axa – Botoșani, 2005.
- Îl văd pe Dumnezeu și nu mor – Alte vieți*, Editura Axa – Botoșani, 2005. Ultimele două volume nominalizate la Premiile USR Filiala Iași 2005.
- Pelerinul din Aqualung – O ficțiune a ființei mele feerice*, Editura Integral, București, 2008. O carte de poezie-galerie de artă, împreună cu artistul plastic Păuna Dumitrescu, Carte distinsă cu Premiul *Mihai Ursachi* de Filiala Iași a Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 2008.
- La anul, la Ierusalim, o carte*, Ed. Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, Suceava. 2009. Marea și memorii culturale: eseu, analiză, critică literară, memorialistică. Coperta de Devis Grebu
- Caietele Anul Paul Celan*, coord. Angela Furtună), Biblioteca Bucovinei, Suceava, 2011. O culegere de texte semnate de: cercetător și istoric Lucian Zeev Herșcovici (Ierusalim),

istoric și profesor universitar Alexis Nouss (Cardiff), Norman Manea (New York), Andrei Oișteanu, Andrei Corbea-Hoișie, Angela Furtună, Delia Eșian, Cezar Gherghe, Ilana Schmuely s.a.

Monica Lovinescu. Est-etica. Vol.1 Geneze, Editura Vinea, București, 2012. Teză-volum, sub egida Bibliotecii Bucovinei, critică literară, eseu, publicistică. Grafică de Devis Grebu și fotografii de Dinu Lazăr,. Carte distinsă cu Premiul pentru Eseu al revistei *Convorbiri literare*, anul 2013.

Post-hipnotice, Editura Timpul, Iași, 2013. Carte distinsă cu Premiul „Cezar Ivănescu” al Uniunii Scriitorilor, Filiala Iași, 2014.

Misterele de la Ilisos, Editura Vinea, 2015, București. Volum nominalizat la premiile Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Iași 2015.

Primul meu Kaddish, Editura Integral, 2016, București. Coperta de Devis Grebu
Elegii din infern, Editura Tipomoldova, Iași, 2016.

Elegiile de la Stalingrad, Ed. Vinea, 2017. Coperta și grafica Devis Grebu

Pursânge astral, Ed. Vinea, București, 2017. Coperta și grafica Raluca Arhire

La Ville Blanche, Poèmes et chants – poèmes incantatoires, traduit du roumain par Constantin Frosin, Editions Vinea, Bucarest, 2017.

Ultimul mirador, Editura Vinea, București, 2018.

Un trandafir de Babelio, Ed. Vinea, București. 2019. Coperta și grafica Raluca Arhire

Monica Lovinescu: tezaurul secret, Editura Integral, București, 2020.

Înapoi la Monica Lovinescu, Editura Integral, București, 2021.

Cuprins

- I. [- ne judecă oare vreodată Dumnezeu...] / 9
 - II. [oriunde te duci, se filmează...] / 11
 - III. [captiv în spatele ecranului...] / 13
 - IV. [așa cum a ajuns ea până la mine...] / 15
- V. [captiv în miracol, om anihilat în toposul despotismului...] / 18
 - VI. [ca să poți trăi...] / 20
 - VII. [în unele zile din carantină...] / 21
 - VIII. [un cap încoronat – un craniu frumos...] / 23
 - IX. [- care istorie...] / 26
 - X. [știi oglinda-lupă...] / 28
 - XI. [călăuzele te-au adus până aici...] / 32
- XII. [știi, reanimarea e ca un atelier de sculptură...] / 34
- XIII. [tocmai acum, schimbarea de paradigmă...] / 37
- XIV. [lucrurile care contează în război...] / 42
- XV. [- arată-te, așa cum ai vrea să fii...] / 44
 - XVI. [în tot acest timp...] / 46
 - XVII. [un poet...] / 49
- XVIII. [de data aceasta, suntem nu numai salvatori...] / 51
 - XIX. [mutilare de carantină, absența...] / 55
 - XX. [după o vreme, te obișnuiești...] / 57
 - XXI. [singurele voci care se aud...] / 59
 - XXII. [astfel stând nemișcată în noapte...] / 61

- XXIII. [așa cum rămâi închisă...] / 63
- XXIV. [timpul trece ca o măsură...] / 65
- XXV. [femeie pe linia orizontului...] / 67
- XXVI. [deși pe web e furtună...] / 69
- XXVII. [planeta se răcește...] / 71
- XXVIII. [după virusul care a băgat omenirea...] / 73
- XXIX. [spiritele angelice îi atrag pe cei întunecați...] / 75
- XXX. [după ce ochii sunt acoperiți de mușchiul...] / 76
- XXXI. [prognostic rezervat și casă de pariuri...] / 78
- XXXII. [e timpul meu real laolaltă cu timpul meu imaginar...] / 84
- XXXIII. [folosiți mult săpun și multă apă...] / 86
- XXXIV. [o zi și o noapte...] / 88
- XXXV. [îi vei spune totul...] / 90
- XXXVI. [aici se va vădi noblețea ta...] / 91
- XXXVII. [- de ce pari atât de absentă...] / 94
- XXXVIII. [muzeele de artă întâmplătoare...] / 96
- XXXIX. [anul acesta a fost un onorariu...] / 99
- XL. [dar morții sunt mult mai prezenți...] / 100
- XLI. [vorbind despre singurătatea-solidaritate cu ceilalți...] / 102
- XLII. [alege...] / 107
- XLIII. [ascultă Mahler și Enescu, în timp ce te maturizezi...] / 109
- XLIV. [acum o parte a creierului meu este nimic...] / 112
- XLV. [o zi ca oricare alta...] / 115
- XLVI. [codul secret se traduce prin ritm...] / 118
- XLVII. [- ce ai văzut acolo...] / 122

- XLVIII. [la început, ca și cum ai primi cuminecătura...] / 124
- XLIX. [prietenii, nu veți putea uita niciodată...] / 126
- L. [- ai mai avut vreodată, ca acum...] / 128
- LI. [și toate acestea se întâmplă din cauza...] / 129
- LII. [cum oare am reușit să îmblânzesc...] / 131
- LIII. [de la o vreme...] / 133
- LIV. [o privire asupra copacului gol...] / 135
- LV. [credeam că la moartea poetului...] / 136
- LVI. [o civilizație nouă...] / 138
- LVII. atunci când te gândești azi, aici, acum...] / 141
- LVIII. [- ne judecă oare vreodată Dumnezeu...] / 143

Repere din viața și opera autoarei / 148

 EDITURA INTEGRAL
eintegral.ro **jocul cunoașterii**